

KIERSTEN WHITEOVÁ

VZESTUP

GOOD
BOO ~~BY~~

Vzestup

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Kiersten Whiteová

Vzestup – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

VZESTUP

DOBYVATELSKÁ SÁGA #2

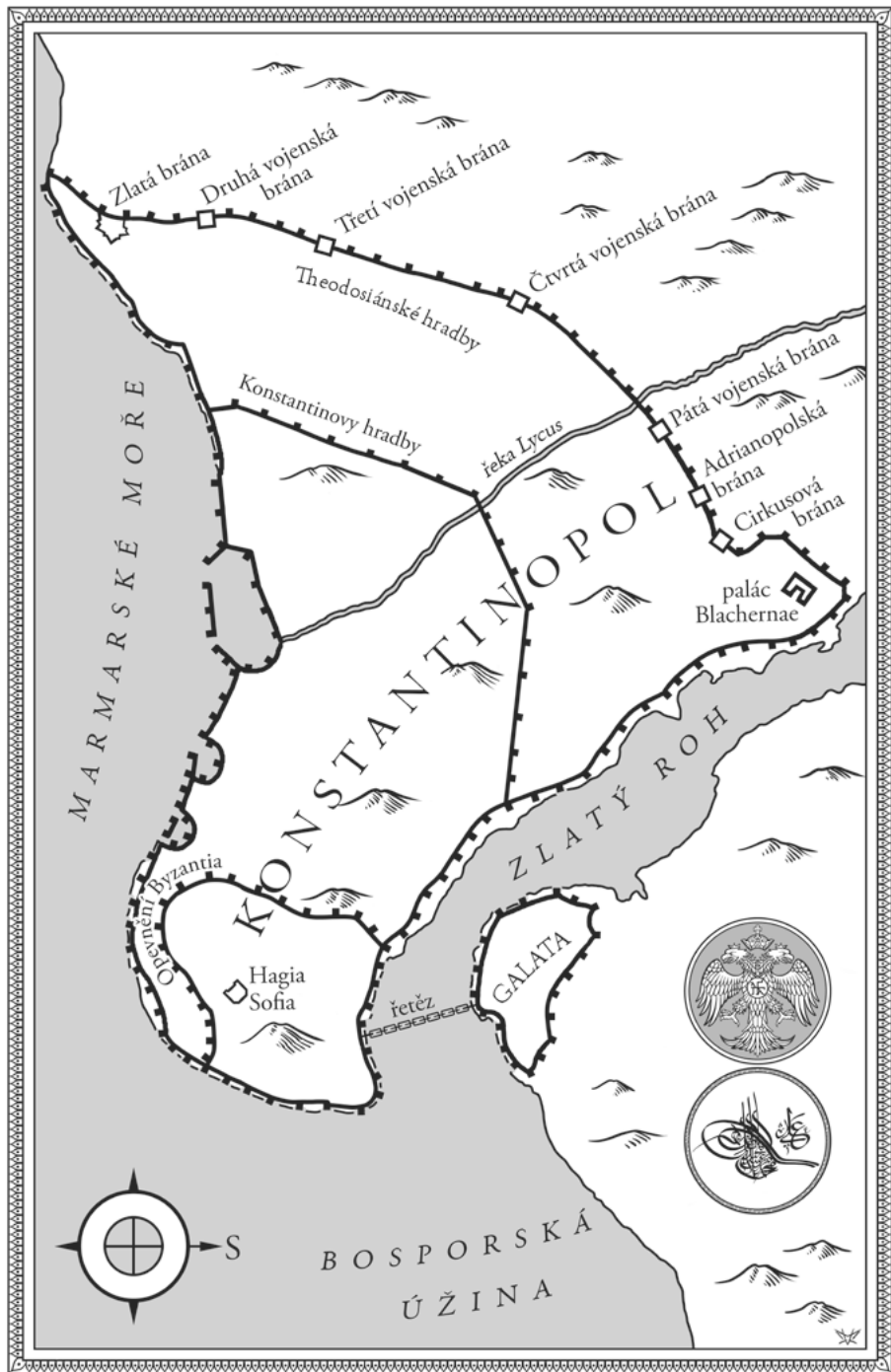
KIERSTEN WHITEOVÁ

Přeložily Hana Netušilová a Kristýna Vítková

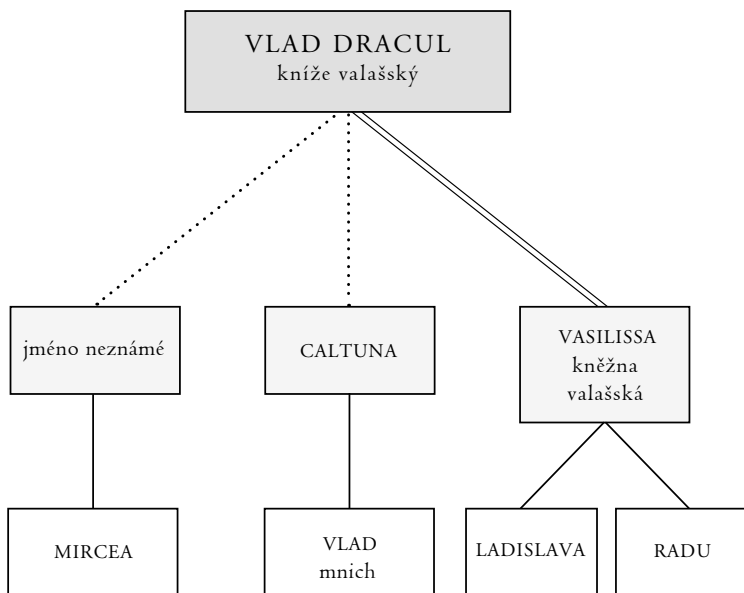
*Pro Christinu,
která nikdy nebude mít čas,
aby si tuto knihu přečetla, ale která darovala čas mně,
abych ji mohla napsat.*

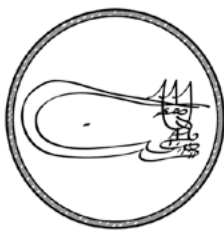

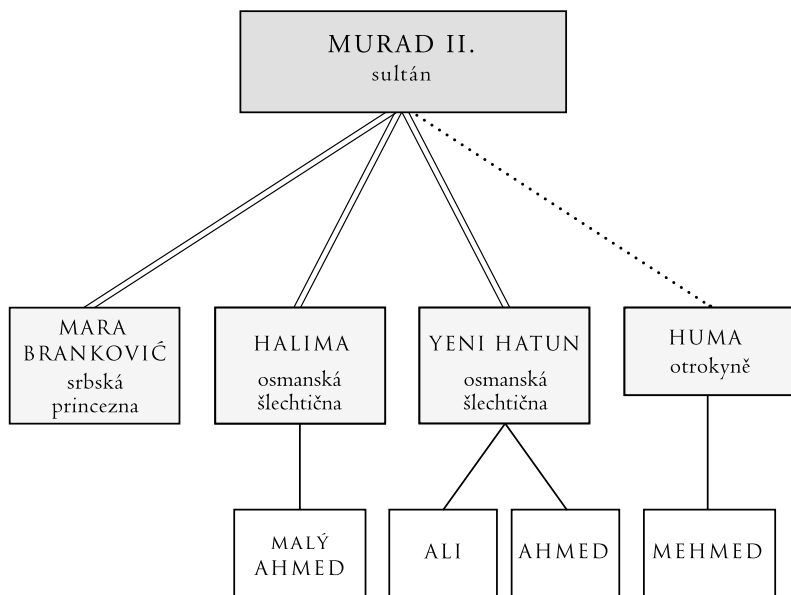
— VALAŠSKO —

- milenka
==== choť
—— potomek

— OSMANSKÁ ŘÍŠE —

..... konkubína

==== manželka

— potomek

1

Leden 1453

Peklo je jedna velká slavnost.

Radu si byl celkem jistý, že ať už je ďáblovo sídlo čímkoli, určitě se téhle slavnosti podobá.

Hudba se linula vzduchem jako parfém, aby zpříjemnila atmosféru, ale nezahlcovala. Po ostrově byly roztroušeny skupiny hudebníků; daly se zablédnout mezi otužilou zelení, která přežila zimní měsíce. A třebaže hlavní jídlo mělo přijít na radu až později, davem se proplétali modře oděni služebníci, v rukou s tácy ve tvaru liliových listů vrchovatě naloženými předkrmy. Kolem břehů ostrova na všech stranách líně plynula řeka Tundža.

Ať už byl Murad – Mehmedův zesnulý otec a Radův někdejší dobrodinec – jakýkoli, nebyl to člověk, který by šetřil na luxusu. Harémový komplex, který nechal na ostrově postavit, nebyl od jeho smrti využíván, ale jeho sláva rozhodně nebledla. Střešní tašky zářily, kamenné zdi pokryté rytinami slibovaly přepych a klid. Fontány zurčely v radostném souzvuku s okolní vodou.

Radu procházel mezi budovami vymalovanými jako geometrické zahrady, táhlo ho to k němu stejně neodvratně jako tok řeky. Věděl, že je to marné, věděl, že se nebude cítit o nic líp. Ale stejně ho vyhlížel.

A tam stál – hned vedle lázní. Rada to k němu neslo jako list

stržený říčním proudem. Mehmed měl na sobě – jako teď vždy – tmavě purpurové roucho a spirálovitý zlatý turban. Plášť mu na širokých ramenou přidržoval zlatý řetěz. Radu se pokoušel vybatvit si, jak se Mehmedovy plné rty rozšiřují v úsměvu a obočí se mu zvedá spíš radostí než posměšně. Oba mladíci už dorostli do dospělosti a byli stejně vysokí a štíhlí. Ale Radu se poslední dobou cítil nicotný a malý, když se na něj Mehmed podíval.

Dnes by bral i tohle. Jenže Mehmed nehnul ani brvou. Jako by byl vůči tomu spojení, kterému Radu nedokázal uniknout, imunní.

„Opravdu velkolepé,“ prohodil Halil Vezír směrem ke svému vládci; s rukama v bok vzhlížel vzhůru na nový komplex lázní. Za posledních pár měsíců přibýly tři propojené budovy s kupolovitými střechami, podobnými, jako mají mešity. Byly to první nové stavby z očekávaného Mehmedova velkého palácového komplexu. Měly soupeřit se vším, co kdy postavil jeho otec – se vším, co kdy *kdokoli* postavil. Na oslavu tohoto přínosu hlavnímu městu Osmanské říše pozval Mehmed každičkou důležitou osobnost.

S osmanskou šlechtou se volně mísili velvyslanci z různých evropských zemí. Mehmed stál stranou, ale na všechny strany rozdával úsměvy a dalekosáhlé sliby budoucích oslav. Společně s jeho obvyklými nohsledy se k němu připojil i Išak Paša, jeden z nejmocnějších sipahíjů; Kumal Paša, Radův švagr; a – jako vždycky, jako hořkost na jazyku, která se nedá jen tak spolknout – Halil Vezír.

Radu nenáviděl, když musel myslet na svého starého nepřítele Halila Pašu jako na Halila Vezíra. Nenáviděl to tím víc, že to byl jeho vlastní plán – dosadit Halila na místo důvěry a moci, aby ho měli na očích. Možná měla Lada pravdu. Možná ho měli zabít. Všechno by bylo snadnější nebo alespoň příjemnější. To místo po Mehmedově boku mělo být Radovo.

A jako by cítil Radovu jedovatou nenávisť, Halil Vezír na něj

pohlédl. Koutky se mu zvedly v pohrdavém úsměvu. „Radu Pěkný,“ pronesl. Radu se zamračil. Od konce bojů v Albánii, kdy ho tak poprvé oslovil jejich protivník Skanderberg, tenhle přídomek neslyšel. Mehmed se ohlédl, a jakmile se jejich oči střetly, hned zase pohled odvrátil. Jako motýl, kterého přiláká květ, a on pak zjistí, že je prázdný.

„Pověz,“ řekl úlisně Halil, ve tváři s plnovousem pořád ten zlomyslný úsměv, „ví tvoje krásná manželka, že tento harém ještě není v chodu? Obávám se, že si dělá falešné naděje, že by do něj mohla vstoupit.“

Muži kolem Halila se uchechtli. Kumal se zamračil a otevřel ústa. Radu jen nepatrně zavrtěl hlavou. Kumal smutně odvrátil pohled. Mehmed tu urážku – narážku, že Radova žena by raději vstoupila do Mehmedova harému, aby se s Radem rozvedla – nechal na vědomí, ale také neudělal nic, aby ji vyvrátil.

„Moje žena není...“

Radovy paže se dotkla jemná dlaň. Otočil se a spatřil Naziru. Tu, která tady vůbec neměla být. „Jeho žena není potěšena nikým, kdo si nárokuje všechnu jeho pozornost.“ Její úsměv zářil i pod průsvitným závojem mnohem jasněji než zimní slunce. Měla na sobě barvy jara. Přesto Radu cítil chlad, když se na ni díval. Co to dělá?

Nazira obrátila Rada zády k mužům a vedla ho po stezce vystlané takovým množstvím hedvábí, jaké většina lidí ve svém životě nikdy neuvidí. Bylo to extravagantní, přemrštěné a absurdní, jako všechno na téhle oslavě. Odraz sultána příliš mladého a pošetilého, než aby jeho myšlení dosáhlo dál než k hranicím vnějšího dojmu a vlastního potěšení.

„Co tady děláš?“ zašeptal Radu naléhavě.

„Pojďme se projet na loďce.“

„Nemůžu! Musím...“

„Strpět posměch Halila Vezíra? Snažit se znovu dosáhnout Meh-

medovy přízně? Radu, co se stalo?“ Nazira ho zatáhla do stínu jedné z budov. Zvědavcům to mohlo připadat, jako by si se svou krásnou manželkou ukradli soukromou chvíli.

S pohledem upřeným na zeď za její hlavou zaskřípal zuby. „Mám tu svoje záležitosti.“

„Tvoje záležitosti jsou i moje záležitosti. Nepíšeš nám, nikdy se nezastavíš. Musím se dozvědět od Kumala, že ses rozhádal s Mehmedem. Co se stalo? Ty jsi... on to ví?“

V tmavých očích ji tížil význam, který byl na Rada až příliš.

„Ne! Jistěže ne. Já... je to mnohem složitější.“ Odvrátil se, ale ona ho popadla za zápěstí.

„Naštěstí pro tebe jsem velmi bystrá a dokážu pochopit i ty nejsložitější věci. Pověz mi to.“

Radu si přejel prsty volné ruky podél okrajů turbanu a zatahal si za něj. Nazira zvedla ruku a uchopila ho za ně. Ostrý pohled jí zjhl. „Dělám si o tebe starosti.“

„O mě si starosti dělat nemusíš.“

„Nedělám si starosti, protože bych musela. Dělám si je, protože mi na tobě záleží. Chci tě vidět šťastného. A nemyslím si, že v *Edirne* tě nějaké štěstí čeká.“ Zdůraznila *Edirne*, aby jasně dala najevo, že to není hlavní město, o kom mluví, ale co – nebo spíš koho – to město reprezentuje.

„Naziro,“ sykl Radu. „Já o tom nemůžu zrovna teď mluvit.“

Ale téměř si to přál. Zoufale toužil si s někým promluvit, s kýmkoli. Jenže s tímhle problémem mu nikdo pomoci nemohl. Rada občas napadlo, co by mu býval řekl Lazar, kdyby si spolu někdy otevřeně promluvili o tom, co to znamená, když muž miluje jiného muže. Lazar byl totiž ve své otevřenosti k něčemu... víc... v jejich vztahu cokoli, jenom ne diskrétní. A Radu odměnil jeho loajalitu a přátelství nožem. Teď neměl nikoho, s kým by mohl mluvit a komu ty zoufalé otázky položit. Bylo to špatné, že ano? Že miloval tímhle způsobem?

Jenže když se Radu podíval na Naziru s Fatimou, necítil nic jiného než štěstí, které nacházely jedna v druhé. Jejich láska byla stejně čistá a pravdivá jako kterákoli jiná, jakou kdy viděl. Tyhle myšlenky nutily jeho mysl točit se pořád v kružících, vracet se neustále k témuž, že už mu pak ani modlitba nedokázala přinést klid.

Radu sklopil pohled k jejich spojeným rukám. „V paláci pro mě možná žádné štěstí není. Ale já se nedokážu poohlédnout nikde jinde.“

Nazira ho s povzdechem pustila. „Vrátíš se se mnou zpátky? Strávíš nějaký čas doma? Fatimě se po tobě stýská. Změna prostředí by ti mohla prospět.“

„Mám tu příliš mnoho věcí na práci.“

„Příliš mnoho tance? Příliš mnoho slavností?“ V hlase jí zazněl posměch, ale v očích chyběla doprovodná jiskra upřímnosti. Její slova bodala přímo do srdce.

„Ty víš, že o tohle mi nejde.“

„Vím. Jen se prostě bojím, že bys mohl zapomenout. Nemusíš si takhle ubližovat.“

„Já to nedělám sobě, ani pro sebe. Já... zatraceně. Zatraceně, zatraceně, zatraceně.“ Radu se díval, jak kolem prošel nějaký muž v námořnické uniformě – hřmotná ramena zahalená v plášti, na hlavě pevný turban, menší, než jaký nosili obyčejní vojáci, a šerpa v Mehmedových barvách. Doprovázel ho jeden z nejdůvěryhodnějších přátel Halila Vezíra.

„Co se děje?“ Nazira sledovala Radův pohled.

„Potřebuju s tím mužem mluvit. Aniž by to slyšel kdokoli jiný. Je to jediný důvod, proč tu jsem.“

Najednou vypadala nadšeně. „Vážně? Je snad...“ Sugestivně povytáhla obočí.

„Ne! Ne. Jen s ním potřebuju mluvit. V soukromí.“

Úsměv jeho manželky se změnil v zamračené zamyšlení. „Můžou vás spolu vidět?“

„Ano, ale nesmí to vypadat, jako že jsme se setkali schválně nebo že diskutujeme o něčem důležitém. Doufal jsem, že tady najdu nějakou klidnou chvíli, ale je tu příliš mnoho lidí. Co přijel do města, ještě nebyl ani moment o samotě. O to se Halil Vezír postaral.“

„Tak to jsou tedy tvoje návštěvy oslav komplikovanější, než jsem si myslela.“

Radu zaskřípal zuby. „Mnohem.“

„No, tak to máš velké štěstí, že ses tak dobře oženil.“ Nazira se do něj zavěsila a nasměrovala ho na pěšinu. „Pověz mi o něm.“

„Jmenuje se Sulejman a nedávno byl povýšen na admirála válečného loďstva.“

Nazira se rozesmála. „Tak to bude snadné.“

S plachým úsměvem bez námahy poletovala od skupiny ke skupině a se všemi se zdravila. Radu se poslední dobou držel na těchto slavnostech stranou, což byl kontrast proti dobám, kdy zářil jako jejich ústřední bod. Ale s Nazirou po boku se u nich zastavovalo na kus řeči mnohem víc lidí. Natáhl krk, aby zahlédl Sulejmana. Nazira ho ostře štípala do ruky.

„Trpělivost,“ zašeptala.

Poté co se několikrát dali do řeči se strýcem nejlepšího přítele jejího zesnulého otce, bratrancem Kumalovy zemřelé manželky a s množstvím dalších lidí, ke kterým se Nazira chovala přátelsky a s úctou k jejich místu v osmanském společenském žebříčku, se srazili přímo se Sulejmanem. Naziře se nějak podařilo protáhnout davem a kráčet tak, že Radu do toho muže vrazil tak silně, až ho povalil.

„Och!“ vyjekla Nazira a ruce jí vylétly k ústům schovaným za závojem. „Moc se omlouvám!“

Radu natáhl ruku, aby mu pomohl vstát. Nikdy předtím se neseťkali, ale Sulejmanovy oči uvázly na zlaté sponě ve tvaru lodí na Radově plášti. „Odpusťte, prosím.“

„Ale jistě,“ uklonil se jim poté Sulejman. „Jmenuji se Sulejman Baltoghlu.“

Radu mu úklonu oplatil. „Radu.“

„Radu...?“ odmlčel se Sulejman.

„Prostě Radu,“ odpověděl s upjatým úsměvem. Lada ho tu nechala jako jediného zástupce rodu Draculesti. Jenže on otcovo jméno zavrhl. Už nikdy pod ním vystupovat nebude. „Tohle je moje žena Nazira.“

Sulejman ji vzal za ruku a uklonil se ještě hlouběji. „Tady v Edirne jsou manželky mnohem krásnější než v Burse.“

Nazira se rozzářila. „To je proto, že v přístavních městech tak silně fouká vítr. Ty chudinky musí vynaložit všechnu svoji energii jen na to, aby vůbec zůstaly stát zpříma. Na krásu už jim nezbývá žádný čas.“

Sulejman se rozesmál. Jeho hlasitý výbuch přitáhl pozornost, ale ta se upírala na něj a Naziru, ne na Rada.

„Povězte mi, co v Burse děláte?“ zeptala se.

„Jsem admirál.“

„Lodě! Och, já zbožňuju lodě. Podívejte, viděl jste je?“ Nazira ukázala na sbírku křehkých člunů, pohupujících se na řece. Byly vyřezávané do nejrůznějších fantaskních tvarů. Jeden měl příd jako žabí hlavu a vesla na koncích byla jako nohy s plovacími blánami. Jiný vypadal jako válečná galéra a z boků mu trčely řady drobných dekorativních vesel. „Radu se bojí, že jestli si vyjedeme na člunu, nedokáže se s ním vrátit zpátky ke břehu. Ale kdybychom s sebou měli admirála, tak určitě...“ Nazira vzhledla skrz husté řasy k Sulejmanovi.

„K službám.“ Sulejman je následoval k molu a pomohl Naziře do loďky ve tvaru volavky. Hlava na štíhlém krku jako by jim ukazovala cestu vpřed a na obou stranách nesla rozepjatá křídla z hedvábí. Na zádi byl baldachýn, který měl pasažéry chránit před sluncem, ačkoli nebylo tak teplo, aby to bylo potřeba.

„To je krása!“ povzdechla si Nazira šťastně a naklonila se, aby ponořila jednu ruku do vody. Radu tak potěšený nebyl – nenáviděl lodě –, ale vyměnil si s Nazirou tajný úsměv. Odvedla za něj jeho práci.

Sulejman se chopil vesel. Radu se opatrně usadil na zádi.

„Budu si teď velmi živě povídat a hodně mávat rukama,“ řekla Nazira, když odrazili od břehu a zároveň pryč od zvědavých všudypřítomných uší. „Vlastně hodlám mluvit celou dobu, takže vy dva spolu nebudete schopní prohodit ani jediné slovo.“

Pokračovala ve své jednostranné – a zcela bezeslovné – konverzaci. Hlava jí poskakovala nahoru a dolů, smála se a rukama gesty zdůrazňovala každou imaginární větu. Kdokoli by je sledoval, viděl by, jak baví Sulejmana, zatímco Radu se ze všech sil snaží, aby si udržel žaludek na místě.

„Jak brzy dokážete postavit nové galéry?“ zamumlal Radu a sevřel boky loďky.

Sulejman pokrčil rameny, jako by se snažil uvolnit si ramena pro veslování. „Můžeme stavět lodě tak rychle, jak jen dokáže sehnat peníze.“

„Nikdo se nesmí dozvědět, kolik lodí doopravdy máme.“

„Postavíme jen pro efekt pár galér v Burse, takže to bude vypadat, že něco dělám. Zbytek se bude stavět tajně, v soukromé loděnici za Dardanelami. Ale pořád ještě zbývá vyřešit problém s lidmi. Můžeme mít všechny lodě na světě, ale bez vycvičených námořníků nebudou k většímu užítku než ten člun, ve kterém zrovna teď jsme.“

„Jak můžeme tajně vycvičit tolik mužů?“ Jestli začnou verbovat lidi pro námořnictvo, někdo si toho všimne. Pár nových lodí se dá vysvětlit jako bláznivý vrtoch nedospělého sultána. Ale válečná flotila i s mužstvem, které se na ní bude plavit, to je úplně jiná písnička.

„Dejte mi dost peněz, abych najal řecké námořníky, a já vám dám to nejlepší loďstvo na světě,“ řekl Sulejman.

„Stane se.“ Radu se naklonil přes bok a sotva potlačil nutkání zvracet.

Sulejman se zasmál nějaké nové Naziřině pantomimě. „Cokoli uděláte, téhle se držte. Vaše žena je opravdový poklad.“

Tentokrát byl Naziřin smích upřímný. „To jsem.“

Radu ani nemusel předstírat úlevu, když Sulejman dokončil okruh kolem ostrova a přirazil zpátky k molu.

Vyklopýtal na něj, vděčný za pevné dřevo pod nohama.

„Váš manžel má slabý žaludek,“ poznamenal Sulejman, když pomáhal Naziře z loďky.

„Ano. Dobře, že je tak hezký.“ Nazira poplácala Rada po tváři a pak půvabně pokynula Sulejmanovi. „Naše loďstvo je v těch nejschopnějších rukách!“

Sulejman se sarkasticky zasmál. „Moje ptačí lodičky budou postrachem moří!“ Teatrálně se uklonil a odkráčel pryč.

„Děkuju,“ řekl Radu. Nechal Naziru, aby ho zase provedla společností až do odděleného kouta. Sedli si na lavičku zády ke zdi. „To bylo skvělé.“

„Ano, jsem taková. A teď mi řekni, o co doopravdy jde.“

„Já jsem... My jsme... Tohle je nanejvýš tajné.“

Nazira podrážděně zvedla oči v sloup.

„Pomáhám Mehmedovi s jeho plánem zmocnit se Konstantinopole. Musíme jednat tajně, tak aby Halil Paša...“ Radu se odmlčel a na tváři se mu rozlil úšklebek. Halilův nový titul mu vždycky zanechal pachutí na jazyku. *Proč* jenom trval na tom, aby byl Halil povýšen z paši na vezíra? „Tak aby neodhalil naše plány včas a nemohl je sabotovat. Víme, že je pořád ve spojení s císařem Konstantinem. Moje vyčlenění z Mehmedova vnitřního kruhu bylo záměrné. Potřebuju vypadat nedůležitě; takhle můžu organizovat věci, o kterých nikdo nesmí vědět, že na nich Mehmedovi záleží – jako to námořnictvo. Všechno, co děláme veřejně, slouží k odvrácení pozornosti od jeho skutečných cílů. Dokonce i ta-

hle oslava je fraška, abychom Mehmeda předvedli jako frivolního rozmařilce, který se stará jen o Edirne. Proč by asi investoval tolik peněz do paláce, kdyby měl v úmyslu zřídit hlavní město jinde?“

„Ale jestli všechno podnikáte potají, nemůžeš v tom pokračovat a pořád být jedním z jeho rádců?“

„Kdybych byl neustále Mehmedovi v patách, moje činy by přitahovaly příliš mnoho pozornosti.“

„Ne, kdyby bylo veřejně známo, že jsi jenom jeho přítel. Sultáni mívají blízké přátele, kteří nemusí být nutně důležití, ale mají je prostě jen rádi.“ Nazira s bolestným, ale odhodlaným výrazem sklopila pohled. „Nikdy tě nenapadlo, že možná... Mehmed chápe víc, než si myslíš? A tohle odloučení není ani tak strategie, jako spíš laskavost?“

Radu se postavil tak rychle, až skoro ztratil rovnováhu. „Ne.“

„Mehmed není hloupý. Jestli jsem já za jediný večer poznala, co k němu cítíš, tak on už musel za ty roky, které jste spolu strávili, zjistit totéž.“

Radu zvedl ruku a přál si, aby Nazira mohla ta slova spolknout, jako by nikdy nebyla vyslovena. Jestli Mehmed doopravdy chápe, co Radu cítí, pak... Bylo toho příliš, nad čím by musel přemýšlet. Příliš mnoho otázek, na něž neexistovaly odpovědi, jaké by Radu chtěl.

„Možná bylo od tvé sestry moudré, že odešla. Uvědomila si, že jí sultán nikdy nedá to, co potřebuje.“

Mehmedův plán dával smysl. Byla to jediná cesta. To byl důvod, proč to Mehmed takhle zařídil. „Zůstávám tu, protože tady je můj život,“ řekl Radu. „Lada odešla, protože chtěla trůn, a ten dostala.“

Někdy přemýšlel o tom, co by se stalo, kdyby Ladu minulý rok nepostrčil, aby je opustila. Protože to byla i jeho volba. Řekl přesně to, co potřebovala slyšet, aby odešla od Mehmeda i Rada. Byl to temný a zoufalý krok. Takový, o kterém si myslel, že by ho mohl k Mehmedovi přiblížit. Radu potlačil hořký smích.

Vyhnal Ladu a ona odjela za Valašskem a slávou. Za vším, co kdy chtěla, a muži, kterého údajně milovala, nevěnovala ani jediné ohlédnutí. Natož svému žalostnému bratrovi, který si pro sebe přes všechnu svou předpokládanou chytrost nebyl schopen zajistit stejný šťastný konec, do jakého vmanévroval svoji sestru.

Kdyby tady Lada ještě pořád byla, prožíval by tenhle plán vynuceného odstupu? Nebo by přišla s nějakým jiným způsobem, jak Halila Vezíra svrhnout? Se způsobem, který by Radovi dovolil uchovat si svoje přátelství s Mehmedem? Se způsobem, kdy by Radu nemusel každý večer a noc trávit o samotě přemýšlením, kdy bude jeho budoucnost taková, v jakou doufal? Přemýšlením, v co to vlastně vůbec doufá?

Naděje byla šíp, který se mu nikdy nepřestával zabodávat do srdce. Bez ohledu na jejich plány to Mehmed mohl zařídít tak, jak říkala Nazira. Mohl najít důvod, aby s ním Radu směl mluvit přímo místo pouhých tajných vzkazů. Byla toho spousta, co Mehmed udělat mohl, a neudělal a nejspíš ani nikdy neudělá. Kdyby si Radu dovolil o všech těch věcech pořád dokola přemýšlet, určitě by zešlel.

Vyhnul se Nazirině pohledu. „To je v pořádku. Všechno je jako vždycky a ani v budoucnu se na tom nic nezmění. Jakmile se zmocníme Konstantinopole, zase stanu po jeho boku. Jako jeho přítel.“ Radovi se při posledním slově zachvěl hlas a zradil ho.

„A bude to stačit?“ zeptala se.

„Bude muset.“ Radu se pokusil usmát, ale před Nazirou nemělo smysl něco předstírat. Místo toho se sklonil a políbil svou ženu na čelo. „Pozdravuj Fatimu. Musím ještě pracovat.“

Nazira vstala a pevně ho chytila za loket. „Ne beže mě. Potřebuješ spojení.“

Radu si povzdechl. Opravdu někoho takového potřeboval. Byl tak osamělý, tak ztracený. Nechtěl to od ní žádat. Jenže on se jí přece o nic neprosil. Prostě se tu objevila a řekla mu, jak by to

mělo být. Předpokládal, že tím se mu k tomu upsala. A byl za to vděčný. „Děkuju.“

Společně se opět připojili ke slavnosti. Teď už neměl pocit, že je to hotové peklo, spíš něco jako hra. Nazira s rozmyslem zdravila lidi, kteří s Radem neměli chuť mluvit. Dělala to, aby je podráždila, a on ji za to zbožňoval. Byl to doslova požitek sledovat ty, kdo se kdysi dožadovali jeho laskavosti a pak se ho stranili, jak se kroutí a pokoušejí se být zdvořilí. Radu si to opravdu užíval. A *ještě* měl pro Mehmeda dobré zprávy, což znamenalo, že má důvod proklouznout do jeho komnat, aby mu tam nechal vzkaz.

Se smíchem se otočil a najednou stál tváří v tvář duchům své minulosti.

Aron a Andrej Danestiovi. Jeho nepřátelé z dětství. Vzpomínky na pěsti v lese, zastavené jen Ladinou zuřivostí. Samotný Radu byl proti nim bezmocný. Ale přišel na jiný způsob. Když je viděl naposledy, byli veřejně bičováni za krádeže. Nastražil to na ně jako odvetu za jejich krutost.

Čas je změnil, vypadali teď jinak. Aron byl hubený a působil nemocně. Knír i bradku měl ubohé a prořídlé. Andrej, se širokými rameny a kypící zdravím, vypadal o mnoho líp, ačkoli v jeho výrazu bylo cosi ostražitého, co tam před Radovým podvodem nebylo. Radu pocítil krátký osten výčitek, že to byly jeho činy, které tohle někomu vryly do tváře. Aron se usmál a Radu v mužových očích spatřil něco, co tam jako dítě rozhodně nikdy neviděl: laskavost.

Ale na Radovi se čas očividně podepsal víc než na těchhle nepřátelích Draculestiů. Buď to, nebo ho turban a osmanské šaty úplně změnily, protože v jejich úsměvech – Andrejově opatrném, Aronově upřímném – nebyla ani jiskřička poznání.

Nazira se vesele představila. Radu odolal nutkání ji před nimi zaštitit. Určitě už to nebyli stejní surovci jako v jeho dětství. „Odkud jste?“ zeptala se.

„Z Valašska,“ odpověděl Andrej. „Jsme tu s naším otcem, knížetem.“

Radovi jako by uších zazněla vichřice.

Nazira se rozzářila. „Och, to je ale náhoda! Můj manžel je...“

Radu ji zatáhl za paži. „Omlouvám se, musíme jít.“ Kráčel pryč tak rychle, že Nazira musela klusat, aby mu stačila. Jakmile zahnuhli za roh, Radu se vyčerpaně opřel o zeď. Jejich otec. Danesti. Valašský kníže. Což znamenalo, že to není Lada, kdo sedí na trůnu.

A jestli tu byli, aby složili hold, Mehmed *věděl*, že Lada není na trůnu.

O jakých dalších věcech ještě Mehmed ví? Jaká jiná tajemství před Radem skrývá?

Ale protentokrát se ta největší otázka netočila kolem Mehmeda. Po všechny ty měsíce jí Radu nenapsal, protože Lada ani jednou nenapsala jemu. A protože ji nenáviděl, že dostala, co chtěla, a jemu jako vždycky zůstaly jen prázdné ruce.

Ale očividně se naprosto mýlil.

Kde je Lada?

2

Únor 1453

Chtělo to jen tři prsty rozdrčené na maděru, než ten rádoby úkladný vrah zařval jméno Ladina nepřítelé.

„No.“ Nikolaj pozvedl kdysi srostlé obočí. Teď bylo rozdělené surovou jizvou, která odolávala i běhu času a odmítala vyblednout. Odvrátil se a Bogdan mladíkovi prořízl hrdlo. Teplo života opouštělo tělo, z kterého se v zimním mrazivém vzduchu mírně kouřilo. „Tohle *je* zklamání.“

„Že nás starosta Brašova zradil?“ zeptal se Bogdan.

„Ne, že kvalita nájemných vrahů klesla tak nízko.“

Lada věděla, že Nikolaj chce situaci odlehčit humorem – nikdy neměl rád popravu –, ale jeho slova ji hluboce zasáhla. Rozhodně to byla rána, že ji starosta Brašova chce mrtvou. Původně jí totiž přislíbil pomoc, což jí poskytlo první střípek naděje za celé měsíce.

A teď neměla nic. Brašov byl poslední z transylvánských měst, ve kterém se snažila najít spojence. Žádný z urozených valašských bojarských rodů jí ani neodpověděl na dopisy. Transylvánie, se svými opevněnými horskými městy, sevřená mezi Valašskem a Uhrami, byla silně valašská. Jenže Lada už pochopila, že vládnoucí třída Sasů a Uhrů zachází s jejím lidem jako s odpadem a ji samotnou považuje za bezcennou.

Ale ještě horší než ztratit poslední šanci na získání spojení byl fakt, že *tohle* bylo to nejlepší, co se na ni obtěžovali obětovat: podvyživený, mizerně vycvičený útočník, sotva odrostlý dětským střevícům.

Tohle byl všechen strach, který v nich vzbuzovala, všechen respekt, který si vysloužila. Bogdan skopl tělo přes okraj malé rokle, ohraničující jejich tábor. Stejně jako v dětství ho nikdy nemusela prosit, aby po ní uklidil nepořádek. Otřel si krev z prstů a pak si zase natáhl špatně padnoucí rukavice. Zmačkanou čapku měl naraženou nízko, takže skrývala uši, obvykle trčící jako ucha džbánů.

Dorostl do rozložitého muže plného síly. Nebojoval okázale a nápadně, ale brutálně a účinně. Lada ho už viděla v akci a musela spolknout slova obdivu, která jí vytanula na jazyku. A taky byl úzkostlivě čistotný – což byla vlastnost, na které si Osmánci zakládali, ale kterou si ne každý z jejich mužů osvojil. Bogdan vždycky voněl svěže – jako borovice, mezi nimiž se ukrývali. Všechno na něm Ladě připomínalo domov.

Ostatní muži se krčili u ohňů, skupinky roztroušené mezi hustými stromy. Všichni byli pomačkaní jako Bogdanova čapka, kdysi neposkvřněných janičárských uniforem se dávno vzdali. Nezbylo jich už ani třicet – o tucet přišli ve střetu s nečekaně silným oddílem valašského knížete z rodu Danestiů, když se pokoušeli překročit Dunaj, aby se dostali do země, o osm dalších v následujících měsících, strávených ukrýváním a utíkáním a zoufalou snahou najít spojení.

„Myslíš si, že Brašov je spíš ve spojení s Danestim, nebo s Uhry?“ zeptal se Nikolaj.

„Záleží na tom?“ utrhla se Lada. Všichni byli proti ní. Usmívali se a slibovali pomoc. A pak za tmy posílali vrahy.

Ona při ochraně Mehmeda přemohla i ty nejlepší z nejlepších. Jenže to byla jen chabá útěcha – a co hůř, nacházela ji pouze ve

vzpomínkách na časy s Mehmedem. Zdálo se, jako by se cokoli, na co by mohla být pyšná, stalo jen po jeho boku. Copak tolik ztratila na ceně, když za sebou nechala osobu, kterou v jeho společnosti bývala?

Lada svésila hlavu a promnula si neustále ztuhlý krk. Od té doby, co se jí nepodařilo zmocnit se trůnu, nedostala od Mehmeda nebo Rada jediné slovo. A taky jim žádné nenapsala. Bylo příliš zahanbující obnažit před nimi své selhání a pak čekat, co na to řeknou. Mehmed by ji vyzval, aby se vrátila. Radu by ji utěšoval – ale pochybovala, že by její návrat uvítal.

A taky jí vrtalo hlavou, jestli a do jaké míry se za její nepřítomnosti sblížili. Ale na tom nezáleželo. Zvolila si odchod jako akt síly. Nikdy se k nim nevrátí proto, že byla slabá. Myslela si, že – díky svým mužům, Mehmedovu požehnání a všem těm letům, kdy sbírala zkušenosti a sílu – trůn bude její, jen na něj usednout. Myslela si, že na to bude stačit.

Teď už jí bylo jasné, že nic, co by mohla udělat, nikdy stačit nebude. Pokud jí tedy nenaroste penis, což se nezdálo moc pravděpodobné. Ani nijak zvlášť lákavé.

Ačkoli by to hodně usnadnilo močení, když se teď pořád schovávají v lesích. Vyprázdnit si měchýř uprostřed noci byla nepříjemná a ledová záležitost.

Takže co jí teď zbývalo? Neměla žádné spojence. Neměla žádný trůn. Neměla žádného Mehmeda, žádného Rada. Měla jen tyhle drsné hochy a drsné dýky a drsné sny a žádný způsob, jak cokoli z toho využít.

Petru se opřel o nedaleký holý strom. Za poslední rok zmohutněl a začal být mlčenlivější. Všechny stopy po chlapci, kterým byl, když se připojil k Ladině jednotce, teď byly pryč. Jedno ucho měl rozervané a nosil delší vlasy, aby ho schoval. Taky se přestal holit. Stejně jako většina ostatních mužů. Jejich tváře už nebyly hladké a holé, což by je označovalo jako příslušníky janičárů. Byli

svobodní. Ale taky neměli žádný cíl a Lada si kvůli tomu dělala čím dál větší starosti. Když třicet mužů vytrénovaných k boji a zabíjení nemá proti komu bojovat a koho zabíjet, co je k ní udrží připoutané?

Vytáhla z ohně klacek. Planul jako cejch, až jí jeho jas sežehl oči. Spíš vnímala, než viděla, jak se k ní upírá pozornost všech mužů. A necítila to jako břímě, spíš ji to přimělo postavit se zpříma, narovnat záda. Muži potřebovali něco dělat.

A Lada potřebovala vidět něco hořet.

„No,“ řekla a líně zakroužila hořícím klackem ve vzduchu. „Myslím, že bychom měli Transylvánii poslat pozdrav.“

Je snadnější ničit než budovat, říkávala s oblibou chůva, když Lada chtěla otrhat všechny květy z ovocných stromů, *ale holá pole znamenají hladová břicha.*

Jako dítě Lada nikdy nepochopila, co tím chůva myslela. Teď měla za to, že tomu rozumí. Alespoň té části, že ničení je jednodušší než budování. Celý ten čas, který strávila psaním dopisů a plazením se před nižší šlechtou ve snaze získat spojence, byl k ničemu. Celý rok nedělala nic, než že se jen snažila. Snažila se domlouvat schůzky, snažila se, aby v ní viděli víc než jen holku, co si hraje na vojáka, snažila se najít správný způsob, jak se přizpůsobit řádu, který jí byl vždycky cizí.

Nyní měli blíž k Sibiu než k Brašovu. Lada se rozhodla, že bude lepší a efektivnější zastavit nejdřív tady. Zahnat stovky městských ovcí do ledového jezera, aby se tam utopily, zabralo méně času než sluhovi ji informovat, že se s ní starosta nesetká. Valašští ovčáci, kteří by byli bezpochyby popraveni za to, že se jim nepodařilo ovce zachránit, se mlčky přidali k její skupině.

Lada a její muži potom projeli skrz spící, nechráněné předměs-

tí, aniž by komukoli a čemukoli ublížili. Před nimi se zvedaly hradby vnitřního města, za nimiž bylo dovoleno spát jen transylvánské šlechtě – žádným Valachům. Představila si je, jak hluboce spí, zhýčkaní a chránění potem valašských čel.

Neměli čas ani jich nebylo dost, aby se pokusili Sibiu obléhat. A nebyli tu, aby dobývali. Byli tu, aby ničili. Přes hradby se vznesla salva hořících šípů a dopadla dolů na bludiště střech. A další. Jak létala salva za salvou, Ladin úsměv byl zároveň čím dál jasnější i temnější.

O pár dní později čekali před Brašovem na západ slunce. Město leželo v údolí v prstenci temně zelených stromů. Z městských hradeb vyrůstaly v pravidelných rozestupech vysoké věže, každá z nich patřila jinému cechu. Kdyby plánovala obléhání, byla by to výzva.

Ale stejně jako v Sibiu neměli v úmyslu se města zmocnit. Chtěli ho jenom potrestat.

Za soumraku se Nikolaj vrátil z výzvěď. „Hrůza se šíří rychleji než jakýkoli oheň. Všude se o tom mluví. Dobyta jsi Sibiu, velíš desetitisícové osmanské armádě, jsi vyvoleným služebníkem ďábla.“

„Proč musím být vždycky něčím služebníkem?“ postěžovala si Lada. „Pokud vůbec, měla bych být ďáblovým rovnocenným spojencem, ne jeho sluhou.“

Bogdan se zamračil a pokřížoval se. Pořád lnul k jakési pokřivené verzi náboženství, v němž byli vychováni. Jeho matka – Ladina a Radova chůva – zacházela s křesťanstvím jako s bičem, oháněla se příběhy, jaké se jí zrovna v danou chvíli hodily. Obvykle takovými, ve kterých medvědi sežrali zlobivé děti. Lada i Radu s Bogdanem a jeho matkou také chodili do kostela, ale Lada si

z těch nekonečně dusivých hodin pomatovala opravdu jen velice málo.

Bogdan si po všechny ty roky mezi Osmánci musel svou víru nést v sobě. Janičáři museli konvertovat k islámu. Jiná možnost nebyla. Ostatní muži zahodili islám stejně jako svoje janičářské čapky, ale ničím jiným ho nenahradili. Ať už byli v dětství vychováni v jakékoli víře, Osmánci ji v nich udusili.

Lada přemýšlela, co to asi Bogdana muselo stát, držet se křesťanství navzdory všemu tomu protivenství. Ale zase vždycky byl nezlomný, jak v zášti, tak ve věrnosti. Za to druhé byla vděčná, protože jeho loajalita k ní měla hluboké kořeny už z dětství v zelených lesích a šedých skalách Valašska. Než jí ho Osmánci vzali.

Z náhlého popudu zvedla ruku a zatahala ho za ucho, jako když byli děti. V kamenných rysech mu rozkvetl nečekaný úsměv a najednou byla zase zpátky i s ním, trápili Rada, kradli v kuchyni, pečtili své pouto krví ve špinavých dlaních. Bogdan byl její dětství. Bogdan byl Valašsko. Měla ho zpátky. A zbytek si vezme taky.

„Jestli pracuješ pro ďábla, můžeš mu říct, aby nám zaplatil? Nemáme ani vindru.“ Matei zvedl prázdný kožený váček, aby to zdůraznil. Lada sebou trhla a odvrátila se od Bogdana i tepla ve své hrudi. Matei byl jedním z původních janičářů, jejich nejstarších a nejdůvěryhodnějších mužů. Šli za ní už v Amasyi, když jim neměla co nabídnout. A pořád jí byli věrní.

Matei byl dokonce starší než Stefan, s lety neocenitelných zkušeností. Moc janičářů se jeho věku nedoživalo. Když je zaskočili na hranicích, Matei při Ladině ochraně schytl šíp do boku. Šedivěl a byl celý vychrtlý a měl neustále hladový pohled. Během jejich pobytu v transylvánské horské divočině začal být ten pohled ještě hladovější. Lada si toho u svých mužů cenila. Ten hlad byl důvod, proč ji chtěli následovat. Ale taky je to od ní odvede pryč, pokud brzy něco neudělá. Potřebovala, aby Matei zůstal po jejím

boku. Potřebovala jeho meč a v méně hmatatelném, ale stejně důležitém smyslu potrebovala jeho respekt. Bogdana měla, ať se dělo cokoli. Ostatní muže byla odhodlaná si udržet.

Lada upírala oči na hradby pod nimi. Městská světla vypadala jako drobné majáčky. „Až bude tvá práce hotová, Matei, vezmi si, cokoli jen chceš.“

Brašov měl brány zavřené, po setmění nebylo nikomu dovoleno vstoupit. Matei a Petru vedli každý pět mužů, aby pod příkrovem tmy vyšplhali po zdech. Lada počkala, dokud se nedostanou tam, kde potřebují být, a pak zapálila kmen stromu vyschlého na troud. Plameny ho hladově spolklly a tak rychle ho zachvátily až po špičku, že musela i s muži utíkat před žárem.

Úpatí dvou věží na protilehlých okrajích města zachvátíl stejný jasný oheň. Lada se dívala, jak nahoře na té nejbližší utíkají stráže v panice k zábradlí a nahlízejí přes cimbuří. „Jste Valaši?“ zavolala ve svém rodném jazyce.

Jeden z nich vystřelil šíp. Lada se stočila bokem, takže jen neškodně sklouzl po kroužkové košili, kterou měla na sobě. Bogdan po nich také vystřelil. Muž tiše přepadl přes okraj věže.

„Jsi zraněná?“ ptal se zoufale a velkými dlaněmi pátral po zranění... kolem jejích nader.

„Bogdane!“ plácla ho přes ruce. „I kdybych byla, určitě by to nebylo zranění, které bys mohl vidět!“

„Takže potřebuješ ženskou?“ zeptal se a rozhlédl se kolem, jako by se nějaká mohla odněkud zázračně zjevit.

„Jsem v pořádku!“

Jiný muž zamával z věže kusem špinavého plátna. „Ano, jsme Valaši!“ křikl roztřeseně.

Lada to zvážila. „Pusťte nás dovnitř a můžete utéct. Nebo se k nám můžete přidat.“

Počítala svoje údery srdce. Stačilo jich jen deset, než se dole pod věží otevřely dveře a vyšlo z nich sedm mužů. Tři se mlč-

ky odplížili do lesa. Čtyři zůstali. Prošla sebevědomě kolem nich a vyšplhala po žebříku na vrchol věže. Měla kruhový půdorys a po obvodu tlustou zeď, přes kterou se Lada naklonila, aby si prohlédla město.

Mezi hradbami už se šířila panika jako morová rána. Lidé zaplavili ulice, ženy vriskaly, muži křičeli příkazy. Byl to chaos.

Bylo to dokonalé.

O tři dny později ještě zbloudilé zbytky kouře nad zničeným městem psaly po obloze svědectví o Ladině hněvu. Ona a její mužstvo se utábořili nestydatě blízko, opilí sazemi a pomstou, sebejistí tím, že každý muž ve městě je vyčerpaný úsilím zachránit, co ještě nebylo úplně ztraceno. Také byli víc než trochu zpití dvoukolákem plným vína, který Matei nějak dokázal přivést s sebou.

A právě tehdy k nim proklouzl Stefan, tichý a nepoznaný jako stín. I on byl s Ladou už od začátku. Vždycky byl ten nejlepší v získávání informací: obyčejná a nevýrazná tvář z něj dělala napůl zapomenutou vzpomínku dokonce už ve chvíli, když před někým přímo stál. Jednoho dne, pomyslela si Lada, bude svět vědět, že na ni měli poslat vraha, přesně jako je on.

„Jaké máš zprávy z Trhoviště?“ zeptala se. V krku ji pořád ještě škrábalo, jak se nadýchala tolika kouře, ale chrapot nijak nezmírnil její nadšení. „Zabil jsi knížete?“

„Nebyl tam.“

Lada se zamračila. Naděje, že mužům oznámí smrt jejich protivníka, padla. Jeho skon by neznamenal, že je trůn její – měl dva dědice v dospělém věku a ona by pořád potřebovala, aby její prohlášení knížetem podpořili ti zatracení bojaři –, ale bylo by to zadostiučinění. „Tak proč ses vrátil?“

„Protože je v Edirne. Na Mehmedovo pozvání.“

Ačkoli Lada věděla, že by její vnitřní oheň měl po tomhle prohlášení vzplanout dobřela vztekem, namísto něj ji naplnil chladný,

hořký popel. Pýcha jí nedovolila žádat Mehmeda o pomoc. Ale celou tu dobu ho pevně držela ve svém srdci, protože věděla, že tam někde venku v ní Mehmed a Radu pořád ještě věří,
A teď ji připravili i o tohle.

3

Leden

Mehmed pro něj dopis v květináči, který obvykle pro tyhle účely používali, nenechal. Radu k němu přicházel tajným průchodem – tímtéž, kudy kdysi utíkala Lada té noci, kdy je Ilyas a Lazar zradili. A pokaždé si přál, aby v té komnatě, kde mu s Ladou zachránili život, *tentokrát* Mehmed čekal. Ale nikdy tam nebyl. Radu pro ty krátké věty, psané Mehmedovou rukou, doslova žil. Hltal očima smělé tahy jeho rukopisu, prodléval u několika zdobných kudrlinek. Nikdy do těch vzkazů nepsali oslovení ani podpis. Radu by alespoň jedinkrát rád viděl svoje jméno napsané Mehmedovou rukou.

Jenže dnes byla hlína prázdná stejně jako Radův život. Mehmed si musel uvědomit, že o knížeti Danestim ví. Radu nebyl technicky vzato na tu oslavu pozván – setkání se Sulejmanem právě tam byl zoufalý plán na poslední chvíli –, ale Mehmed ho tam viděl. A tak místo aby nechal vlastní vzkaz o námořnictvu a vyklouzl ven čekat, než se Mehmed rozhodne podělit se s ním o Ladin osud, si Radu sedl. Doufal, že...

No, vlastně už nevěděl, v co doufá. Posadil se a čekal.

Jak zapadalo slunce, Radu se pokoušel neprodlévat u hrůz, které se v této místnosti staly, ale s Ladou pevně v mysli nedokázal myslet na nic jiného. Byl si tak jistý, že usedne na valašský trůn.

Vůbec nevzal v úvahu možnost, že by se jí to nemuselo podařit. Jeho sestra nikdy neselhávala. Byla vůbec ještě naživu? Nedokázal si představit, že by před ním Mehmed tajil zprávu o sestřině smrti.

Ale před Ladou *tajil* informaci o smrti jejich otce a bratra. Kdo říká, že nedělá Radovi totéž? A jestli ano, co to znamená? Že se snaží Rada chránit? Nebo že se pokouší udržet ho soustředěného na jejich cíle v Konstantinopoli a bojí se, co by s ním ty zprávy udělaly? Nebo Mehmedovi záleží na Ladině smrti tak málo, že si dokonce ani nenašel čas, aby tu informaci předal dál...?

Ne, tomu poslednímu Radu nedokázal uvěřit.

Neschopný udržet jedinou poklidnou nit myšlenek, se Radu uchýlil k jediné útěše ve svém životě. Začal se modlit, ztratil se ve slovech a pohybech. Ať už se stalo nebo dělo cokoli, či se teprve stane, měl Boha. Měl modlitby.

Než skončil, zahalil jeho uspěchanou mysl závoj poklidu. Radu se k němu pevně přimkl, otevřel dveře a vešel do centrální chodby Mehmedova rozlehlého křídla. Nemohl udělat nic, aby změnil minulost. Mohl udělat jen to, co cítil, že je nejlepší pro budoucnost. A k tomu potřeboval víc informací.

Ve všech místnostech byla tma. Radu si našel křeslo v rohu Mehmedovy ložnice. Vyhýbal se pohledu na postel, který hrozil jeho závoj klidu roztrhat.

O nějaký čas později vešla dívka v Radově věku, rozžehla lampy a zase mlčky zmizela. Radu zůstal tak nehybný, že si ho nevšimla.

A nepostřehl ho ani Mehmed, když konečně přišel společně s toutéž dívkou. Radu se obával, že uvidí něco, co vidět nechce, ale měla na sobě prosté šaty služebnice, ne hedvábí a šály konkubíny nebo manželky.

Mehmed rozpřáhl ruce a ona mu opatrně začala svlékat roucho, jednu přepychovou vrstvu po druhé. Radu věděl, že by měl odvrátit pohled.

Neudělal to.

Když byl Mehmed jen ve spodním šatu, služka roucho poskládala a odložila stranou. Pak mu natáhla přes hlavu noční košili zdobenou verši z Koránu a s úklonou vycouvala z pokoje. Jakmile se za ní zavřely dveře, sultán se vytratil. A všechna temnota a strach, které svíraly Radovo srdce, zmizely spolu s ním. Tohle byl Mehmed. *Jeho* Mehmed, ne ten cizinec, který seděl na trůnu.

Mehmed si promnul zátylek a povzdychl si. Pak si sedl na okraj postele a odmotal si objemný turban. Vlasy měl delší, než jak je u něj kdy Radu viděl. U ramen se mu stáčely konečky, v matném přísvitu černé, ačkoli Radu věděl, že se na slunci lesknou do kaštanova. Radu netušil, jaké to je se jich dotýkat, ale zoufale po tom toužil.

„Je moje sestra mrtvá?“ zeptal se.

Mehmed ztuhl a ruka mu zabloudila k pasu, kde by měl normálně dýku. Pak se uvolnil a svěsil ramena.

„Neměl bys tu být,“ řekl, aniž by se otočil.

„Ty by ses neměl scházet s valašským knížetem *Danestim*, aniž bys mi řekl, co se stalo.“

Mehmed si povzdechl a znovu si promnul zátylek. „Lada není mrtvá.“

Radovy oči zalily nečekané slzy a ostře vydechl úlevou – jednak že Lada není mrtvá, jednak že jeho okamžitá reakce nebyla zklamání. Ještě tedy nebyl tak špatný, tak zlý, aby upřel své sestře život. Jen její místo v Mehmedových citech.

„Co se stalo? Myslím, že jsi jí ten trůn věnoval.“

„To ano. Valašsko se mnou ale očividně nesouhlasí.“

„A ty teď podporuješ jejího soupeře?“

Mehmed bezmocně zvedl ruce. Pořád se ještě k Radovi neotočil čelem. Radu prahl vidět výraz v jeho tváři. Ale nemohl zrušit tu vzdálenost mezi nimi. Po takové době si nemohl v Mehmedově blízkosti věřit.

„Co můžu dělat? Sám víš, že musím mít všechny hranice zabezpečené. Nemůžu vést válku na dvou frontách. Jestli máme dobýt Konstantinopol, potřebujeme všude jinde mír. Uhry jsou neustálá hrozba, když nás Hunyadi při každé příležitosti sužuje nájezdy. Nemůžu si dovolit ztratit v Evropě žádná území a nemůžu tam začít válku, aniž bych riskoval křížovou výpravu. Kníže Danesti přijal všechny moje podmínky.“

Dávalo to smysl. Bylo to dokonalé vysvětlení. A přesto...

Mehmed se na něj pořád nepodíval. „A to je všechno? Nebo držíš Ladu od trůnu v naději, že selže a vrátí se k tobě?“ Všechna Radova frustrace a osamělost se mu vydraly do hrdla a zbarvily jeho slova obviněním.

Mehmed se zasmál, temněji než noc, která se vkrádala balkonovými dveřmi dovnitř. „Vidíš ji snad někde? Slyšel jsi od ní jediné slovo, alespoň jednou? Kdyby požádala o pomoc, Radu, vyhověl bych jí. Šel bych do války jen pro jediné její slovo. Ale ona opustila nás. Odmítla nás, odvrhla, a ať se propadnu, jestli za ní půjdu bez pozvání.“

A znovu jeho vysvětlení dávalo smysl. Ale žádná z těch informací se nezdála taková, že by se měla držet v tajnosti. „Jak dlouho víš, že Lada není na trůnu?“

Mehmed jeho otázku odmítl nesouhlasným hrdelním zavrčením. „Záleží na tom?“

„Mně na tom záleží. Je to moje sestra. Proč jsi přede mnou ty informace tajil?“

Konečně... *konečně* se Mehmed otočil. V matném přísvitu lampy byla v jeho tváři znát ostrá úleva, nos a lícní kosti zlaté, rty se zaleskly ve světle a zase se stáhly do tmy. „Možná jsem se bál.“

„Čeho?“

„Že když se dozvíš, jaké má potíže, pojedíš jí na pomoc.“

Radu se šokovaně zasmál. „V čem si myslíš, že bych jí mohl pomoci?“

Mehmed naklonil hlavu do strany, polovinu obličeje jasně viditelnou a polovinu schovanou ve tmě. „To se mě ptáš upřímně?“

Radu se zadíval na zem, najednou se cítil příšerně trapně. Toužil po odpovědi a zároveň se jí bál. Co když Mehmed nedokáže přijít s žádnými důvody, které by nezněly jako prázdná slova?

„S lukem a šípem jsem byl vždycky lepší,“ usmál se Radu hořce.

„Lada nepotřebuje dokonale mířený šíp. Potřebuje dokonale mířený úsměv. Dokonale mířená slova. Dokonale mířené způsoby.“

Radu se konečně odvážil zvednout hlavu. „Ve všech těchhle ohledech byla vždycky mimo.“

„A tys nikdy neselhal. Nesnižuj to, co můžeš dokázat, protože to není to, v čem vyniká Lada. Vy dva jste vyvážený pár.“ Mehmed zíral do prostoru mezi ně, už se nesoustředil na Rada. „Nebo jste alespoň byli.“

V tu chvíli Radu věděl, že Mehmed nevidí jeho, ale nepřítomnost jeho sestry. „Neměj přede mnou tajemství,“ řekl.

Mehmed se na něj znovu ostře zadíval. „Cože?“

„Když věci tajíš, dává jim to větší moc, větší váhu. Jakmile jsem odhalil tvůj klam, myslel jsem na nejhorší. Byl jsem ochoten riskovat, že bude naše přátelství odhaleno, jen abych si s tebou promluvil. Buď ke mně v budoucnu otevřený.“ Radu se odmlčel. Věděl, že mluvil s Mehmedem jako s přítelem, a ne jako se sultánem. V minulosti by si toho ani nevšiml. Ale teď... teď tu byl ten odstup. A on přemýšlel, jestli to jejich předstírané uspořádání nepřerostlo v něco víc. Ze strachu z toho neznámého prvku mezi nimi tiše dodal: „Prosím.“

„A ty jsi ke mně ve všem otevřený?“ V Mehmedově hlasu se ozvala jemná ironie, která v Radovi vzbuzovala jiný strach. *Ptá se Mehmed na to, na co se zdá, že se ptá?*

„Já... ty víš, že pracuju jenom pro tebe, a...“

Mehmed zahnal tu hrůzu jediným pousmáním. „Já vím. A byl

bych blázen, kdybych zpochybňoval tvoji oddanost naší věci. Ale nemůžeš mě vinit, že si tě chci sobecky nechat jenom pro sebe.“

„Ne,“ zachraptěl Radu, v ústech najednou sucho. „Jistěže ne.“ Ale slova, která se mu drala z úst, zněla: „*Jsem tvůj. Navěky.*“ Bolestně je spolkl.

Mehmed si poposedl na posteli. „Máš na dnešní večer nějaké další plány?“

Radovo srdce tlouklo tak hlasitě, až si myslel, že to Mehmed musí slyšet. „Cože? Co tím myslíš?“

Mehmed ukázal ke dveřím. „Nějaký nápad, jak se vyplížit ven, aniž by tě někdo viděl?“

Zničehonic ho zalil studený a dusivý pot. Byl blázen. „Ne.“

„Vyjdu ven a ujistím se, aby mě stráže následovaly do prvního předpokoje. Pak bys měl být schopný proklouznout průchodem.“ Mehmed vstal a Radu ho následoval. Příliš blízko. Narazil do něj.

Mehmed se zastavil. Pomalu se otočil a uchopil Rada za paže. „Bylo dobré tě zase vidět, příteli.“

„Ano,“ zašeptal Radu. A pak byl Mehmed pryč.

Na stole čekal dopis od Naziry. Psala mu, že společně s Fatimou zůstávají ve městě ve skromném domě, který si tu drží Kumal. A on, informovala Rada, s nimi bude pravidelně jíst.

Rada to podráždilo i potěšilo. Neměla kolem něj tropit takový povyk, ale bude hezké mít někoho, s kým si promluvit. Někoho, kdo od něj nic nečeká. Kdyby měl mít dokonalou sestru, Nazira by byla velmi blízko tomu, co by si sám dokázal představit.

A znovu se vynořila provinilost. Zvládal odhánět myšlenky na Ladu, protože si myslel, že má všechno, co kdy chtěla. A teď věděl, že to tak není. S unaveným povzdechem vytáhl kus pergamentu a brk.

Milovaná sestro, napsal. Alespoň jedno z těch slov přece bylo pravdivé.

O tři dny později mířil Radu do hostince poblíž paláce. Rukama pohupoval v rytmu kroků. Několik pašazádů – synů pašů natolik nedůležitých, že se s ním pořád ještě vídali – mluvilo o ženě z cizí země, která se snaží dosáhnout slyšení u sultána. Žertovali o tom, že se chce připojit k harému a přivezla s sebou vůz plný kanonů, aby vyvážila obyčejný ošklivý obličej.

Byl to právě ten vůz, který popíchl Radovu zvědavost. A jeho starosti. Jestli byla ve městě nějaká cizinka se zbraněmi a snažila se dostat k sultánovi, Radu chtěl vědět proč. Ostatní nad ní mávli rukou jako nad bláznem, ale on věděl z první ruky, že ženy dokážou být stejně nebezpečné jako muži.

Radu zahrnul za roh a vrazil přímo do nějaké ženy. Zvládl ji zachytit, ale z náruče se jí na zem vysypal svazek pergamenů. Nahlas a barvitě uhersky zaklela. Rada náhle zalil podivný stesk po upjatém, koktavém učiteli, který jim dával hodiny uprostřed lesa. A pak si uvědomil, že to musí být *ona*. Ta cizinka, která se snaží setkat s Mehmedem.

„Odpusťte mi,“ řekl Radu, uherština mu splynula z jazyka hladce i navzdory letům, kdy ji nepoužíval. Pravidelně procvičoval jiné jazyky – latinu, řečtinu, arabštinu, cokoli, čemu se Mehmed učil s Radem po boku –, ale uherštinou a valaštinou nemluvil, co Lada odjela. „Nedával jsem pozor.“

Žena překvapeně vzhledla. Byla mladá, sice starší než on, ale jen o pár let. Měla na sobě evropský šat, tuhou sukni a kabátek, určený pro cestování. „Vy mluvíte uhersky?“

„Kromě jiného.“ Radu jí podal pergameny. Prsty měla hrubé a zčernalé, ruce plné jizev po starých spáleninách.

„Neumím turecky. Můžete mi pomoci?“ Řekla to stroze, víc jako žádost než prosbu. „Nikdo v tomhle zatraceném městě mě nenechá promluvit si se sultánem.“

Radu měl pocit, že je to od toho zatraceného města moudré. „Kde máte služebnictvo? Nebo otce?“

„Cestuji sama. A právě kvůli tomu se mě chystají vyhodit z hostince. Nemám kde být.“ Promnula si čelo a zamračila se. „Všechno to cestování bylo k ničemu.“

„Snažíte se dostat do sultánova harému?“

Její pohled plný vražedné nenávisti ho zasáhl tak rychle a krutě, že mu to připomnělo Ladu. Ta žena se mu kvůli tomu začala líbit, ale taky zobražitel. Možná tu *byla*, aby zabila Mehmeda.

„To bych se radši dostala do jeho stájí a nechala ho rajtovat na mých zádech, než se přidat k jeho harému a nechat ho ojíždět mě zepředu.“

Radu cítil, jak mu zahořely tváře, a odkašlal si. „Tak co potom potřebujete?“

„Mám pro něj návrh. Jela jsem nejdřív do Konstantinopole, taky se mnou nechtěli mluvit.“

„Vy jste přijela z Konstantinopole?“ Pokud byla vrah, tak úplně hloupý, když mu to přímo přiznala.

Zvedla jeden svitek pergamenu. „Ten osel císař mě ani nenechal ukázat mu svoji práci. Smál se a prohlásil, že i kdyby to, co tvrdím, byla pravda, nemohl by mi to dovolit.“

„Dovolit vám co?“

Konečně se usmála a ukázala dokonalé zuby. „Dokážu postavit dělo tak velké, aby zbořilo i zdi samotného Babylonu. Udělala bych to pro sultána, kdyby mě jenom přijal. Teď to vypadá, že se musím vrátit domů s přesně takovou ostudou, před jakou mě otec s matkou varovali.“ Hořce zavrtěla hlavou a otočila se k odchodu.

„Počkejte! Jak se jmenujete?“

„Urbana. Z Transylvánie.“

„Já jsem Radu. A myslím, že bychom si mohli navzájem pomoci.“ Vzal jí z náruče tu hromadu pergamenů. „Běžte si pro věci, představím vás své ženě.“

Urbana na něj povytáhla obočí. „Nemám v úmyslu se připojit k *ničím*u harému.“

Radu potlačil smích. Mohla by si to vyložit jako posměch. „Ujišťuji vás, že to je to poslední, na co bych myslel. Sám jsem se narodil v Transylvánii a vím, jaké je být cizincem v nové zemi. Dovolte mi vám pomoci tak, jak bych chtěl, aby někdo pomohl mé sestře.“

„Pokud na mě zkusíte něco nepatřičného, jsem plně schopná vám vyhodit dům do povětří.“

Tentokrát si Radu dovolil rozesmát se naplno. „Moje sestra by přijala pomoc v úplně stejném duchu. Pojdte, vezmu vás k sobě domů. Moji ženu budete milovat.“

S Naziřinou pomocí se bude schopný rozhodnout, jestli se Urbaně dá věřit. A jestli ano, měl Radu plíživě radostnou předtuchu, že bude moci zase jednou Mehmedovi dokázat, jakou má pro něj cenu.

4

Únor

Lada věděla, že trestat Transylvánii za všechno, co se za minulý rok zvirtlo, nedává nijak strategický smysl. Ale dělalo jí to dobře víc než cokoli jiného, a tak Transylvánie hořela.

Lada nebyla šťastná, ale měla co dělat, což bylo skoro totéž.

„Rány Boží,“ šeptala, když se snažila stáhnout si ňadra plátnem dost pevně, aby se jí neodírala o drátěnou košili. V lesích bylo těžké sehnat něco na sebe. Ale radši tohle než to, co jí nabídl starosta Brašova – *předtím* než na ni poslal vraha. Poté co svolil, aby se podívala, kolik mužů a peněz může uvolnit jako podporu Ladina nároku na trůn, navrhl, aby raději zůstala s ním než se vracet tam, „kam žádná žena nepatří“.

Jenže ona ke svým mužům patřila. Dokonce i když teď *opravdu* mrzlo. Zachvěla se, schovaná za příkrývkou, pověšenou mezi stromy, aby si zajistila alespoň trochu soukromí. Už byla s tím plátnem kolem sebe skoro hotová, ale zmrzlé prsty zápolily s uzlem. Strhla ho ze sebe, mrštila s ním o zem a zlostně vykřikla.

„Lado?“ ozval se Bogdan. Postával na druhé straně příkrývky. „Potřebuješ pomoc?“

„Od tebe ne! Nech mě na pokoji!“ Po pár dalších nesnesitelných minutách měla konečně všechno na místě. Natáhla si tuniku – čistou, což byla novinka – a připojila se ke svým mužům.

„Potřebuješ pomoc,“ řekl Bogdan hlasem tak tichým, aby ho nikdo jiný neslyšel.

„Já nepotřebuju *pomoc*.“

„Jsi dáma. Neměla bys tyhle věci dělat sama.“

Lada ho sjela tvrdým vzteklým pohledem. „Bogdane, kdy jsem já vůbec byla dáma?“

Oplatil jí ten zuřivý pohled něžným, rozpačitým úsměvem. „Pro mě jsi byla dáma vždycky.“

„Možná mě nakonec zase tak dobře neznáš.“

Bogdan zvedl drsnou ruku a podržel ji dlaní nahoru, aby ukázal jizvu po jejich „sňatku“, když byli ještě děti. „Já tě znám.“

Než se Lada stačila rozhodnout, jak odpovědět – nebo co vlastně cítit –, upoutal její pozornost Petru.

Poslední povoz, který uloupili, byl plný přepychového oblečení. Různé kusy teď byly roztroušené po celém táboře. Ze stromů visely kalhoty, košile vlály ve větru. Jasně barvy na holých větvích všemu dávaly veselé slavnostní ráz.

Petru se cpal do umně vyšíváné brokátové vesty a pachtil se, aby ji dostal přes ramena. Točil se na jednu stranu, a pak zas na druhou. Nikolaj ho sledoval, rty sevřené v pevné lince, ale v očích mu tančilo šibalství.

„Sedělo by ti to líp, kdyby to bylo šité na muže,“ řekl Matei, který prošel kolem. Matei měl teď váček plný, ale pořád vypadal hladově.

Petru se přestal točit a s hrůzou ze sebe vestu strhl. Nikolaj vybuchl smíchy. „Mohls mi to říct!“ vyjel na něj.

„Ale když ono ti to tak hezky ladilo s barvou očí.“

Petru se zamračil jako vrah. Pak se ohlédl na Ladu a ruku s vestou natáhl jejím směrem. Nad vybranými barvami a jemnou výšivkou jen povytáhla jedno obočí. Petru si něco zamumlal pod nos, hodil ten kus šatstva Nikolajovi na hlavu a odkráčel pryč.

Lada na sobě měla kalhoty a dlouhou tuniku, všechno černé,

až na rudou šerpu, uvázanou kolem pasu. Tlustý černý plášť lemovaný nádhernou kožešinou ji udržoval ve větším teple, než v jakém byla po celé měsíce. Její vysoké boty – z jemně vydlávané kůže zdobené složitým vzorem – byly jediným kouskem ženského oděvu, který nosila. Vyrostla ve zvyku mít vlasy svázané pruhem plátna, ale místo janičárského bílého používala černé. Přes to měla nasazenou kožešinovou čapku.

Už to bylo dlouho, co všichni přestali nosit janičárské čepice a uniformy. Ale někteří si ještě na svůj život v otroctví pár památek uchovali: tady šerpa, tam zase dýka. Bogdan používal bílé plátno ze své čepice k čištění zbraní. Mnoho dalších ty svoje využilo k mnohem méně slavné očistě.

„Už se vrátil Stefan?“

Nikolaj si dozapínal kabátec a pak se zahalil do pláště. „Ještě ne. Musíme na něj čekat, než si dopřejeme nějakou zábavu? Máme spoustu mužů.“

„Dnešní noc není pro spoustu. Dnešní noc je pro rychlost a utajení.“

Bogdan se posunul blíž k Ladě. „Já půjdu.“

„Ty ne.“

Zatvářil se sklesle. Lada se zaskřípěním zubů pokračovala: „Potřebuju ti nechat velení v táboře.“

Pokrčil rameny a oddusal pryč. Nevěděla, jestli dupe proto, že má vztek, nebo prostě proto, že je velký. Pravdou bylo, že nemohla vzít Bogdana s sebou, protože by protestoval proti tomu, co měla v úmyslu. Nikolaj zrovna tak. S Petrem si nebyla jistá. Ale Matei...

„Matei, jenom my dva.“

„Na co se chystáš?“ zeptal se Nikolaj.

Lada si zasunula dýky do pouzder. Jednu na zápěstí, druhou na pravý kotník. Přes rameno jí na provaze visela velká čutora plná lampového oleje. „Jdu navštívit starostu Brašova.“

„Je to vážně nutné?“

„Zradil mě. Proč mi sliboval pomoc a pak se mě pokusil zabít? Musel jenom shromažďovat informace. A když je pak předal dál, dostal oplátkou příkaz se mě zbavit. Buď pracuje pro Uhry, nebo se spojil s knížetem Danestim. Chci vědět, kdo z nich to je. Jestli je to Danesti, nemáme se čeho bát. Beztak víme, že nás chce mrtvé. Jestli jsou to Uhři, máme nový problém.“

„Jak se k němu chceš dostat? Město bude dobře stráženo.“

Lada se setkala s Mateiho pohledem. Chmurně jí přikývl. Byl na ten úkol připraven. A Lada věděla, že ona je připravena ke všemu. Vždycky.

Proklouzli nocí setmělými ulicemi valašské čtvrti. Bylo to bludiště nesourodých chatrčí, namačkaných až u samého okraje hradeb. Některé z domů byly vybudovány přímo u zdi, která tak tvořila jednu z jejich stěn. Lada a Matei několikrát slyšeli strážce, ale vyhnout se odhalení znamenalo jen jednoduše změnit směr.

Chatrče postavené u zdi jim poskytly výhodu. Vzepření o stěny dvou domů stojících od sebe, jen co by člověk doplivil, vyšplhali na střechu. Matei vysadil Ladu až na samotné hradby. A po troše napjatého zadržování dechu, kdy se ujistila, že ji nikdo neviděl, mu spustila lano, aby mohl vylézt za ní.

Mezi zdmi vnitřního města byl i vzduch jiný. Čistší. Zdravější. Privilegovanější, s menším počtem dychtivých úst, která by po něm lapala. Ale pod tím vším byl cítit pach spáleného dřeva. Naplňoval Ladu čímsi jako mírem a klidem.

Přesně věděla, kam jít, ale dostat se přes tucet střech jim zabralo dvě hodiny. Proplétali se mezi teď už vychladlými troskami domů, které spálili, a když bylo třeba, ukrývali se v nich. Bylo

dobře, že Lada na sobě měla černou, protože saze by jí cokoli jiného zničily.

Vojenské hlídky pochodovaly ulicemi s otravnou pravidelností. Když se konečně dostali až ke starostovu domu, nijak to věci neusnadnilo. U dveří stáli tři strážníci, další obcházeli kolem. Lada počítala s tím, že do domu pronikne oknem v přízemí, ale to nebylo možné.

Matei mlčky čekal, ale ona cítila otázku, která z něj sálala. *Co teď?*

Lada zvedla oči k noční obloze, aby ke hvězdám poslala kletbu, ale její pozornost zaujala linie střech. Domy byly vystavěny tak blízko u sebe, že se zdálo, jako by se odstrkovaly lokty, aby si udělaly místo. Někdy byly uličky mezi nimi tak úzké, že se musel člověk natočit bokem, aby se skrz ně procpal.

Nepotřebovala se vloupat do starostova domu. Stačilo dostat se do jednoho z méně strážných domů v sousedství.

„Co si myslíš o kostelech?“ zašeptala.

Matei se na ni ve tmě zamračil.

„Všiml sis, jak jsou všude venku všechny kostely opevněné? Poskytují ochranu během útoku. Ale tady v srdci města je kostel krásný a chladný. Nepouštějí do něj k modlitbám žádného z Valachů. Myslím, že bychom ten kostel měli zahřát.“ Podala mu čutoru s olejem. Mateiho tvář rozjasnilo pochopení, když si ji od ní bral.

Zmizel v temnotě. Ačkoli teď měla Lada víc mužů, vždycky věřila těm svým několika původním víc než ostatním. Matei tu práci udělá. Nikolaj a Bogdan by se možná saslání červeného kohouta na svatostánek vzepřeli, ale jak mohlo být něco svatého, když to odmítalo Valachy?

Vyklouzla ze svého stínem chráněného koutku a rozběhla se otevřenou uličkou. Čtyři domy od starostova sídla stála třípodlažní budova se širokými římsami, dokonalými pro jarní truhlíky s květinami.

Lada vyskočila na římsu a vytáhla se do prvního patra. A pak do dalšího. Střecha se nepříjemně svažovala a přečnívala příliš daleko, než aby na ni dosáhla. Nad ní, mučivě daleko z dosahu, bylo malé podkrovní okno, které by jí poskytlo odraz pro snadný skok na vedlejší střechu.

Okno před ní ale nebylo pevně dovřené. Jeden roh odstával dost na to, aby se pod něj dala vsunout dýka. Lada se ho snažila vytlačit nahoru a každé drobné zapraskání dřeva v ní utvrzovalo jistotu, že ji odhalí. Když byla škvíra dost široká, protáhla se nohama napřed dovnitř.

V posteli seděla dívka a s vytřeštěnými očima zírala na Ladu. Nemohlo jí být víc než deset, vlasy měla schované pod čepcem a na sobě bílou noční košili.

„Jestli vykřikneš,“ řekla jí Lada, „zavraždím ve spánku celou tvoji rodinu.“

Děvče zůstalo hrůzou bez sebe oněmělé.

„Ukaž mi, jak se dostat do podkroví.“

Holčička roztráseně vylezla z postele, malé nožky na dřevěné podlaze ani nebylo slyšet. Otevřela dveře ložnice, rozhlédla se na obě strany a gestem Ladě naznačila, aby šla za ní. Na konci chodby byly další dveře. Lada se připravovala čelit nepříteli, ale místnost byla až na hromadu starého nábytku a žebřík prázdná.

Děvče ukázalo nahoru.

Lada položila ruku na žebřík a pak zaváhala. Otočila se zpátky k holčičce, která ji mlčky sledovala vytřeštěnými očima už od chvíle, kdy se Lada objevila v její ložnici.

Sáhla do boty a vytáhla malou dýku.

Otočila ji jílcem napřed a sehnula se. „Příště, až ti někdo vleze uprostřed noci do ložnice, buď radši připravená. Tu máš.“

Dívka si vzala dýku a zmateně na ni zírala. Pak sevřela jílec a přikývla.

„Dobře. Já teď zmizím. Jdi zpátky spát.“ Lada vylezla na žebřík

a otevřela padací dveře do podkroví. Jenže to malé okno nešlo otevřít. Proklela svoji smůlu, popadla židli se zlomenou nohou a rozbila ho. Doufala, že Mateiho práce už vykonala své a rozptýlila všechny, kdo by mohli ztropit poplach.

Lada vylámala zbylé střepey skla, prolezla ven a přikrčila se na římsu. Pod ní čekala noc, závratná a temná. Lada skočila.

Narazila do vedlejší střechy dřív, než čekala, a skoro se z ní sválila, než se stačila zachytit. Pak se dala do běhu. Nahoru a dolů přes hřeben, využívala rozběh, když se vrhala přes mezery, které ji hrozily spolknout. Další střecha. Tahle se svažovala opačným směrem a ta za ní byla o několik stop vyšší. Lada běžela po hřebeni, na konci zrychlila a skočila.

Rukama nahmátla okraj vedlejší střechy. Nohy se jí zhouply a hrozilo, že ji vlastní váha strhne dolů. Rozkývala se ze strany na stranu, zachytila se kolenem za okap a vytáhla se nahoru.

Ještě jedna.

Tentokrát se přes tašky plížila opatrně. Ačkoli mrzlo, na těle ji štípál pot. Starostova střecha byla výš než ta, na níž zrovna stála, ale to nebyl její cíl. Plazila se při kraji mezi domy, až našla, co hledala – okno, pod nímž trčela úzká římsa. Měla v plánu ho rozbít, ale tentokrát jí konečně přálo štěstí.

Dvoukřídlé okno bylo dokořán a vykláněla se z něj plešatějící hlava, vyhlížející k centru města a křiku, který se odtamtud nesl. Byla vidět slabá záře a Lada zaslechla vzdálený zvuk tříštícího se skla.

Na kratičkou chvíli mezi dvěma nádechy se Lada zastavila. Vypadal ve své pytlovité noční košili starý, změkčilý a zranitelný. Byl to něčí manžel. Otec. A pak si odkašlal se stejným zahleněným chrapláním jako tehdy, když jí sliboval pomoc a už měl v plánu ji zradit.

Lada skočila a starostu srazila s sebou.

Dopadli na podlahu. Lada se okamžitě vzpamatovala a s dýkou u jeho hrdla mu zaklekla na hrudník.

„Kdo mě chtěl mrtvou?“

Třásl se a šilhal očima, jak se snažil zaostřit na dýku.

Zvýšila tlak a zpod ostrí začal prýštit pramínek krve. Starosta zakňoural slova modlitby.

„Bůh tu dnes není,“ vyštěkla Lada. „Jsem tu jenom já a moje dýka. Kdo mě chtěl mrtvou?“

„Kníže!“ vyhrkl. „Kníže valašský.“

„Proč?“

„Protože jsi hrozba.“

Lada se usmála. Věděla, že by ji to nemělo těšit, ale těšilo. Kníže ji považoval za dost velkou hrozbu, aby si to vyžádalo nájemného vraha. Pořád měla šanci. Kde byl strach, tam byla moc.

Odtáhla dýku a položila ji vedle starostovy hlavy. Nepohnul se. „Dar pro *knížete*. Řekni mu, že mu posílám pozdravení a že se brzy uvidíme. A řekni svému Bohu, aby učinil kostely méně hořlavé.“

Lada vyklouzla oknem ven a za ní se nesly starostovy úlevné vzlyky. Když utíkala přes střechy, pryč ze středu Brašova a směrem ke svým mužům, nesla si je s sebou jako vzácný dar.

5

Únor

Urbana byla rozhodně zvláštní host. Celý týden, co bydlela s Nazirou a Fatimou v Kumalově domě ve městě, nezavřela pusu.

„Jestli je špeh,“ řekla Nazira, která se s vyčerpaným povzdechem usadila vedle Rada v zahradě, „je to ten nejhorší špeh, jaký se kdy narodil. Jak by mohla získat nějaké informace, když nikoho jiného nepustí ke slovu?“

„O čem mluví?“ Radu schválně do domu přicházel jen vzácně, bál se přitahovat příliš pozornosti, než si bude jistý, že ten risk bude stát za to.

„O těch svých příšerných kanonech. O ničem jiném. Vytahuje z kamen ohořelé klacíky, aby kreslila diagramy – po zdech, Radu, po krásných bílých zdech. A pak čeká, že je Fatima umyje, protože musíme předstírat, že Fatima není víc než služebná.“

„Omlouvám se.“ Radu věděl, že žádá mnoho, když chce, aby ty dvě ženy přijaly do svého soukromí někoho dalšího.

Nazira mávla rukou. „Já toho většinu uklidím sama, když se Urbana uloží na noc, Fatima to chápe.“

„Tak co si myslíš?“

„Myslím, že ta žena je šílenec, ale taky může být génius. O dělech nevím vůbec nic, ale to, co dělá, nikdo nedokáže předstírat. A nelže, když říká, že je postaví pro kohokoli, kdo je bude

ochoten zaplatit. Snaží se o to celý život a na každém kroku ji odmítají. Je věrná jedině myšlence vytvořit ten nejneuvěřitelnější, obrovský a neúčinnější prostředek k zabíjení lidí, jaký kdy spatřil světlo světa.“

Radu se pokusil ztlumit svoje nadšení. „Takže si myslíš, že bych do toho jít měl?“

„Ona je neskutečná. A může se ukázat jako velice cenná.“

Radu se nedokázal ubránit potěšenému úsměvu. Co když přinese Mehmedovi něco – někoho – neocenitelného, koho našel on sám? Co když to bude on, kdo Mehmedovi umožní konečně uskutečnit jeho sen o dobytí Konstantinopole?

Nazira položila Radovi ruku na tvář. „Kam ses zatoulal?“

Radu zavrtěl hlavou. „Promiň.“

„Co loďstvo? Jak to tam jde?“

„Tak dobře, jak se dalo doufat. Většina galér je postavená a Sulejman našel a najal námořníky. Myslel jsem, že to bude těžké, ale muže to k němu přímo táhne. Sbíhají se jim sliny na bohatství Konstantinopole.“ Radu si povzdechl. „Slyším to mezi všemi vojáky, když se někdo o Konstantinopoli zmíní. Zlaté jablko v centru města, které drží socha Justiniána. Kostely ze zlatých cihel zdobené drahými kameny. Náš úděl zmocnit se města, jak předpověděl Prorok, pokoj budiž s ním, je jim úplně lhostejný.“ Radu se zamračil. Slyšel i mnohem temnější řeči. O bohatství a kořisti, které se dají najít mezi občany města. Právě teď se o tom mluvilo jen napůl žertem, protože nikdo nevěděl, že se Mehmed chystá vytáhnout na město hned. Ale stejně to zanechávalo v Radových ústech hořkou pachutí.

„Jenže to není důvod, proč se musíme toho města zmocnit.“

Radu s Nazirou ve skutečnosti ještě o Konstantinopoli nemluvil. Překvapilo ho, že na to má nějaký názor. „Jak to myslíš?“

„Lidi si myslí, že je to předpovězeno, protože nám to přinese bohatství a blahobyt. Ale proč by se Bůh staral o něco takové-

ho? Myslím, že to město musí být naše, protože to potřebujeme. Dokud bude Konstantinopol existovat, bude přitahovat křížácké výpravy. Další lidi, kteří přijdou do naší země a budou nás zabíjet jenom proto, že jsme muslimové. Myslím, že pád Konstantinopole nám přinese bezpečí a ochranu. Bůh nám to město daruje, abychom ho mohli uctívat v míru.“

Radu zavřel oči a zvedl tvář ke slunci. Tolik se soustředil na to, *jak* pomoci Mehmedovi zmocnit se města, že přestal myslet na to *proč*. Nazira měla pravdu. Tohle nebylo jen pro Mehmeda; byla to svatá práce. Udělá to, aby pomohl ochránit víru, která mu toho tolik dala.

„Kolik zbývá času?“ zeptala se Nazira, a vrátila ho tak zpátky do přítomnosti.

„Blížíme se. Všechno je skoro připravené. Ale Mehmed nevyrazí, dokud si nebude jistý všemi svými hranicemi. Uhry mu pořád dělají potíže. Hunyadi je hrozba.“

„A Italové?“

Radu byl rád, že se Naziře svěřil. Byla to taková úleva, promluvit si otevřeně s někým, kdo rozuměl všem figurkám ve hře a kdo mu dokázal připomenout, co je hlavním cílem. „Ti se příliš sváří mezi sebou, než aby po tolika letech nepřítelství a nevráživosti chránili město, jako je Konstantinopol. Jakmile ovládneme vodní cesty, nebudou moci poslat pomoc, ani kdyby se k tomu odhodlali.“

Nazira si povzdechla. „Vím, že se to musí stát, ale netěším se na den, který mi odvede jak bratra, tak manžela za jejich osudem k hradbám Konstantinopole. Bojím se, co přijde.“

Radu si ji přitáhl blíž. „Víš, že se ujistím, aby o tebe bylo postaráno. Bez ohledu na cokoli.“

Nazira se mu na hrudi smutně zasmála. „A zase jsi to celý ty. Soudíš, že se bojím o sebe. Nikdy nepočítáš s tím, že by tě někdo miloval jen proto, že jsi to *ty*, Radu, a ne pro to, co pro něj můžeš

udělat. Nejvíc se modlím za den, kdy poznáš lásku natolik, abys rozeznal, kdy je věnována upřímně a bez podmínek.“

Na to Radu neměl odpověď. Někdy Nazira nabízela až *příliš* porozumění. „Tak já si jdu promluvit s Urbanou. Děkuji ti.“

Políbil Naziře ruku.

Jak vcházel dovnitř, minul se s Fatimou. „Děkuji, že to snášíš,“ zašeptal. „Nazira je v zahradě a já Urbanu na dalších pár hodin zaměstnám. Jdi strávit nějaký čas se svou ženou.“

Nakrátko k němu zvedla pohled a její tvář ozdobil vděčný úsměv. „Hodně štěstí,“ řekla.

„Tvoje žena je možná neplodná,“ řekla Urbana, když s Radem usedli k odpolední svačině.

Radu se překvapením zajíkl. „Cože?“

„Už jsi ženatý víc než rok. Jak často spolu leháváte?“

Radu zvedl oči ke stropu, jako by tam hledal odpověď, a tváře mu zahořely žhavěji než kovářská výheň. „Ty jsi odbornice i na tyhle záležitosti?“ pokusil se o posměšný tón.

Urbana se zamračila. „Ne. Ale zamýšlím se nad praktičností pokračovat směrem, který nenese žádné výsledky. Co to děvče?“

Radu zpanikařil. Očividně podcenili Urbaninu vnímavost. „Fatima?“ zeptal se, aby oddálil nevyhnutelné. Jak to jenom vysvětlí? Co když to Urbana někomu řekne?

„Je to tvoje služebná. Jsem si vědoma, jaké zvyky tu panují. Pokud by ti porodila syna, byl by to přijatelný dědic. A pro ni by to bylo taky hezké. Získala by legální status a ty bys ji nemohl prodat nikomu jinému. Fatima se mi líbí. Měl bys to zvážit.“

Radu měl hlas přiškrcený jak úlevou, že si Urbana neuvědomila pravdu o jeho sňatku, tak rozpaky, že tuhle konverzaci považuje za přijatelnou. „Raději bych zůstal věrný své ženě.“

„To je důvod, proč ses nepokusil vlézt mi do postele? Byla bych tě odmítla i s použitím síly, pokud by to bylo nutné, ale mátló mě to.“

„Chci s tebou mluvit o tvých dělech!“ řekl Radu, který se zoufale snažil odvést řeč od postelí a dětí.

Urbana se zatvářila sklesle; pak svráštla husté obočí, jako by se bránila bolesti. „Kdybys mě jen nechal promluvit si s vaším sultánem, mohla bych...“

„Chci, abys je vyrobila.“

Překvapeně vykulila oči. „Cože?“

„Chci, abys je vyrobila. Všechny. Ten tvůj drtič Babylonu taky, ale i každičké dělo, jaké v daném čase stačíš a o jakém jsi kdy snila. Chci, abys vytvořila tu největší artilérii, jakou kdy svět viděl.“

Urbanina blaženost se rychle změnila v unavené zklamání. „To já chci taky, ale nikdo z nás nemá ani slévárnu, ani materiál, ani peníze, abychom to dokázali.“

„Dokážeš udržet tajemství?“

Olízlá si rty a zamýšleně je skousla mezi zuby. „Ne, vlastně ne.“

Radu se suše zasmál. Urbana se možná ukáže jako neocenitelná, ale ne, jestli ji nedokážou udržet v tajnosti před Halilem Vezírem. V jeho životě očividně nic nemůže být jednoduché. Promnul si čelo pod turbanem. „No, tak to je pak problém. Pověz mi, je možné ty kanony vyrobit, aniž by to přitáhlo moc pozornosti?“

„Ne s takovým množstvím železné rudy, jaké budeme potřebovat. A taky musíme mít muže – spoustu mužů. Nemůžu to dělat sama. A taky to nemůžu udělat kdekoli. To proto jsem přišla právě sem – Edirne a Konstantinopol jsou jediná města, kde jsou dost veliké slévárny a kovárny, abych v nich mohla svoje děla odlít.“

Radu měl příliš mnoho tajemství. Topil se v nich. A nevěděl, jak vybudovat dělostřelectvo, aniž by si toho někdo všiml. Kromě toho ho tíha těch tajemství srážela k zemi. Teď už pochyboval

o všem. Dokonce i o Mehmedovi, a to bolelo. Jestli Mehmed tajil svoje jednání s valašským knížetem, skrýval Ladinu situaci, co ještě Radovi neříkal?

Tajemství dávala všem víc moci, víc potenciálu bořit a ničit.

Radu vstal a došel k oknu. Nazira s Fatimou ležely na dece v zahradě, šeptaly si a smály se. Pokud by je viděl, aniž by znal pravdu o jejich vztahu, usoudil by, že jsou velmi dobré přítelkyně. Nikdo se neptal, proč je Fatima pořád s Nazirou, proč jsou šťastné, že žijí na venkově, kde kolem sebe nikoho jiného nemají.

Ukrývaly svoji lásku všem na očích.

„Urbano,“ řekl Radu, kterého napadla myšlenka, jež se mu okamžitě zalíbila. „Co si myslíš o slavnostech?“

„Nenávidím je,“ odpověděla.

„Co kdybych ti řekl, že chodit na spousty slavností je cena, kterou budeš muset zaplatit, abys mohla vyrobit ta děla?“

Hlas měla plochý, ale odhodlaný. „Co si mám obléknout?“

6

Leden

Cesta zpátky z výsledku brašovského starosty byla mrazivá a osamělá. Lada se během ní rozhlížela po Mateim. Při každém zvuku se prudce otáčela a čekala, že ho uvidí.

Neobjevil se.

Už byla skoro na místě, ohně v dálce slibovaly odpočinek a teplo, když ve tmě po její pravici zafrkal kůň. Přikrčila se a proklínala svou velkorysost k té malé holce, která ji zanechala bláznivě jen s jedinou dýkou místo dvou, jež obvykle nosila. Proč měla pocit, že tomu spratkovi musí jednu z nich dát?

Dcera Valašska chce zpátky svůj nůž.

Otřásla se nad tou dávnou vzpomínkou. Její otec jí daroval nůž a jí to změnilo život. Jenom doufala, že její vlastní dar změní i život té malé holky, protože Lada kvůli tomu gestu může velice snadno přijít o život.

„Tiše, chlapi,“ zašeptal kdosi tak nahlas, že se jeho hlas nesl nocí. Mluvil uhersky. „Zdá se, že jsme našli malou šelmičku. Ty jsou hodně nebezpečné, když je zaženete do úzkých.“

Lada se přitiskla zády ke stromu, aby se mohla tomu, co přijde, alespoň postavit čelem. Svaly měla ztuhlé mrazem. Rychle napínala a krčila prsty, aby si v nich znovu alespoň trochu rozproudila krev.

Zaslechla, jak někdo sesedl z koně. Vůbec se nenamáhal ztlumit kroky, když se k ní blížil. Usadil se na zem, dost blízko, aby na něj Lada viděla, ale příliš daleko na boj zblízka. Hodit po něm dýkou se ani nepokusila. Kdyby minula, zůstala by neozbrojená.

Se zavřením zpod sebe vytáhl kámen a odhodil ho stranou.

„Hledal jsem tě, Ladislavo Drácula. Terorizuješ Transylvánce. To nesvědčí o dobrých mravech.“

Lada vzdorovitě zvedla bradu. „Nic jim nedlužím.“

„Narodila ses tady.“

„A taky tu zemřu?“

Muž se rozesmál a vytáhl cosi ze svého kabátce. Lada se napjala, ale on se naklonil dopředu a křesal ocílkou, dokud nezapálil hromádku jehličí. Přiložil na oheň pár klacíků, které shrábl ze zmrzlé lesní půdy. Vyšlehly plameny a ozářily nepřítelovu tvář. Tvář muže, který jejího otce vyhnal z Trhoviště do sultánovy náruče, kde musel opustit svoje děti. Tvář muže, který se vrátil, aby jejího otce a staršího bratra zabil.

Lada se opřela dozadu. Dál svírala dýku, ale znát muže, který bude její zkázkou, byla podivná úleva. „Hunyadi.“

Kaštanové vlasy měl stejně rudé jako plameny ohně. Čelo široké, hustá obočí a nos, který nesl důkazy, že ho měl nejednou zlomený. Nevypadal, že by od chvíle, kdy ho Lada viděla v trůnním sále v Trhovišti, nějak zvlášť zestárl. Byl přibližně ve stejném věku, jako by byl její otec, kdyby ho nezabil. Nebylo fér, že Hunyadiho jeho činy, které Ladu postihly nepředstavitelným způsobem, nijak nezměnily.

Hunyadi v pozdravu sklonil hlavu. „Jakou neplechu jsi tropila dnes v noci?“

Lada neviděla důvod lhát. „Žhářství. Hrozby smrti. Získávání informací.“

Hunyadi si povzddechl. „Tos měla dost napilno. Co jsi podpálila?“

„Katedrálu.“

Překvapením mu zaskočilo. „Zaplátil jsem jim nový oltář.“

„Tak to byla mizerná investice.“

Odfrl si. „To bych řekl. Byl jsem pár let transylvánským vojvodou. Nikdy jsem nebyl šťastnější, než když jsem byl toho úřadu zbaven. *Sasové*.“ Zavrtěl hlavou a tiše se zasmál, až se mu od úst vznesl malý obláček páry. Pak se opřel loktem o koleno a naklonil se ke straně. „Pověz mi, co ti to spálení kostela přineslo?“

Lada se dotkla ukazováčkem své dýky. „Odvedení pozornosti, abych mohla provést svůj úkol. A satisfakci.“

„Nějak pochybuju, že cokoli tady ti přinese satisfakci. Poslali tě na valašský trůn. Jsi pořád ve spojení se sultánem?“

Lada obracela dýkou. „Vypadá to, že sloužím Osmáncům?“

„Takže mu neposíláš hlášení, kde jsi a co děláš?“

Lada byla ráda, že záře z ohně zakryla její zahanbený ruměnc. Psát Mehmedovi a přiznat se, že selhala? Nikdy. „Ne.“

„Nechával tě sledovat.“ Hunyadi jí podal tenký pruh pergamentu. Byl pokrytý pavoučím písmem. Jeden roh byl pocákaný a ztmavý několika velkými kačkami inkoustu.

Lada zamžourala. Ne inkoustu. Krve.

„Našli jsme to u zraněného muže, který tě sledoval. Je to dopis sultánovi, do detailů popisující všechno, co děláš.“

„Matei,“ hlesla Lada. Takže tohle byl důvod, proč ji nedohonil. Nemohl. Vydechla cosi velmi podobného modlitbě, že nechala Bogdana v táboře. Překvapilo ji, jak je ráda, že je v bezpečí. Ale nepřemítala o tom. „Co jsi s mým mužem udělal?“

„Bojoval. Zabili jsme ho.“

Lada otupěle kývla. Matei byl mrtvý. V Brašově ho zranili, Hunyadi ho dorazil. A nesl dopis Mehmedovi. Jak dlouho na ni Mehmedovi donášel? Kolik toho Mehmed ví? A na koho by měla mít největší vztek? Na Mehmeda, že ji nechal špehovat, na Mateiho, že ji zradil, nebo na sebe, že Mateimu věřila?

Nebo na sebe, že tolikrát tak příšerně selhala a bylo o čem psát? Mateiho zrada ji ale zasáhla hluboko. Vybrala si Valachy, právě protože si myslela, že budou stejně dychtiví přetnout svá osmanská pouta jako ona. Ale Mateiho chtivost očividně přesáhla i to, kolik mu mohla Lada nabídnout. „Nevěděla jsem, že podává hlášení Mehmedovi.“

„To jsem si myslel, alespoň podle obsahu toho dopisu. Takže nepracuješ pro sultána. Ale přesto mu říkáš jménem. Znáš ho, jeho temperament, jeho taktiku.“

To se zdálo jak nebezpečné, tak slibné. „Líp než kdokoli jiný.“

„V tom případě pro tebe mám další dopis.“ Hunyadi upustil Mateiho psaní do ohně. Lada po něm instinktivně natáhla prsty. Chtěla vědět, jaké by bylo přečíst si o svém životě Mehmedovými očima. Ale bylo pozdě.

Hunyadi sáhl do kazajky a vytáhl obálku. Hodil ji před Ladu.

Zmateně ji zvedla. Pečeť byla zlomená.

„Tohle jsme sebrali Turkovi, který se vyptával, kde můžeš být. Je to od tvého bratra.“ Hunyadi promlouval přívětivě, jako by mluvili nad jídlem o počasí. „Zajímá se, jak se ti daří, a obává se o tvé bezpečí. Dokonce navrhuje, aby ses vrátila do Edirne. Říká, že Mehmed tam pořádá ty nejnádhernější slavnosti.“

Lada si odfrkla. „To říká jen proto, že ví, že nic než příslib slavností by mě neudrželo dál.“ Lada si i přesto zastrčila dopis za košili, přímo na srdce. Pod náhrdelník, který jí Radu daroval. Věděl taky všechno? To nebyl ani kousek jejího zahanbení soukromý?

Hunyadi vstal a natáhl ruku v rukavici. Byl dost blízko, aby ho dokázala zasáhnout. Jeden střelhitý pohyb dýkou a mohla by pomstít svého otce. A staršího bratra Mirceu. Krev za její krev.

Matei si za svou zradu pomstu nezasloužil.

„Pojď,“ řekl Hunyadi. „Mám pro tebe návrh.“

Lada zaváhala. Otec zemřel, když dělal to, co vždycky – utíkal –, a na Mirceovi jí nikdy nezáleželo. Chopila se Hunyadiho ruky.

7

Únor–březen

Kolem obrovského stolu seděl každý, kdo v Edirne něco znamenal: válíjové, bejové, pašové, vezíři a malý houf jejich manželek. Dokonce i pár dcer, v naději, že padnou do oka někomu důležitěmu. Jedna taková se celý večer snažila upoutat Radovu pozornost. Ale on věděl, že její otec už i tak pevně podporuje Mehmeda, takže nebyl důvod být krutý a dávat jí naději.

Byl tu i Salih. Halilův druhorozený syn. Jediný člověk, který kdy Rada políbil. Ale Salih se dávno svých pokusů s Radem mluvit vzdal. Radu se na něj nemohl bez pocitu nevolnosti a viny dokonce ani podívat, a tak se stal úplným přeborníkem v umění dívat se skrz něj.

Všichni odpočívali na polštářích a před nimi se prostírala opulentní hostina. Urbana se vedle Rada nepřestávala vrtět, snažila se v upjatém evropském oděvu získat alespoň trochu pohodlí. Byla hrozně nápadná, mračila se a něco si pro sebe uhersky mumlala. Pokud zachytila něčí pohled, rozhodně to nebylo provokativní ani svůdné. Vypadala spíš, jako by měla chuť někoho uškrtit. Radovi se z toho stýskalo po Ladě.

„Seď klidně,“ zašeptal s pohledem upřeným k čelu stolu. Byl daleko od místa, kde se rozvaloval Mehmed na vyvýšeném místě nad všemi ostatními. Sultána ovíval sluha, za ním osaměle postával nosič podnožky. A po sultánově pravici Halil Vezír.

Radu čekal, tak nervózní, až mu bylo téměř mdlo.

„Co to je?“ stěžovala si Urbana s prstem namočeným do jedné ze studených smetanových omáček k masu. „Už jsem z těch slavností unavená. Proč musím být tady, když bych mohla pracovat?“

Radu ji umlčel, právě když Mehmed vstal. „Drazí přátelé,“ řekl a rozepjal paže, jako by chtěl obejmout celou místnost. „Tohle je večer určený k oslavě! Dnes hostím tři ze svých největších rádčů. Jejich moudrost mi dává sílu. Jejich vedení rozvíjí můj odkaz. A dnes ten odkaz věnuji celému světu. Zaganos Paša. Sarika Paša.“ Kývl na dva muže, usazené nejbliže po levici, muže, o kterých Radu věděl, že jsou hluboce loajální a oddaní myšlence dobýt Konstantinopol. Kumal byl pryč, už na místě. „A můj nejdůležitější rádce, Halil Vezír.“

Halil se prudce začervenel a v obličejí se mu objevil výraz dítěte, kterému prošla nějaká pořádná špinavost. Sklonil hlavu a ruku si položil na srdce.

„Abych uctil vás, mí tři nejmoudřejší, zbuduji pevnost s věžemi, z nichž každá ponese jméno jednoho z vás tří. Můžete dosáhnout až k samotným nebesům. Vaše moudrost bude shlížet na naši zem až navěky. Vy tři budete mými pilíři síly, mými strážnými věžemi.“

Všichni tři muži se uklonili ještě hlouběji.

„Za tuto čest bych zaplatil vším, co mám,“ řekl Zaganos Paša.

Mehmed se radostně zasmál. „No, to je dobré slyšet, protože každý z vás bude pověřen tu svou věž financovat a postavit. Ohledně vašich odkazů bych nevložil důvěru v nikoho jiného.“

Halil Vezír vypadal potěšený už méně, ale rozčarování poznamenalo jeho rysy jen nakrátko. Tohle byla ohromná čest a další důkaz, že jeho vliv na Mehmeda je silnější než kdykoli dříve. Halilově pozornosti nepochybně neuniklo, že to Mehmed vyhlásil před všemi důležitými lidmi říše. Přikývl. „Samozřejmě, můj sultáne.“

„Tvá věž bude nejdůležitější a také největší.“ Mehmed uchopil

Halila za ruku a stiskl mu ji. Dotknout se kteréhokoli člověka, to od něj bylo gestem nejvyšší cti. Halil přelétl očima místnost a byl z toho okamžiku v sedmém nebi.

Mehmed mu ruku pustil a posadil se. Jeho tón teď přestal být tak formální. „Se stavbou začneme okamžitě. Pevnost ponese jméno Rumeli Hisari.“

Halil svažtil obočí. „Rumeli Hisari. Podobně jako pevnost vašeho děda v Bosporské úžině, Anadolu Hisari.“

„Ano, přesně tak!“ Mehmed pokynul služebníkovvi, aby mu dolil pohár. „Už jsem nechal poslat dělníky na místo a stavební kámen tam vezou teď, během naší rozmluvy. Je tam Kumal Paša, aby stavbu řídil.“

„Kde...“ Halil si otřel čelo, které mu pod turbanem začal polévat pot. „Kde bude tedy Rumeli Hisari postavena?“

Mehmed přezíravě mávl chlebovou plackou v ruce. „Naproti Anadolu Hisari.“

„Naproti – ale to je konstantinopolské území.“

Mehmed vybuchl smíchy. „Pase se tam jen pár hubených koz. Nic tam není. Přesto. Brzy ty kozy nahradí základy pevnosti, stavené na tvou počest! Pevnosti se na sebe budou dívat přes vodu Bosporského průlivu. Střely z jejich děl se budou moci potkat uprostřed, myslím.“ Mehmed se znovu zasmál. „Budeme to muset zkusit, až bude tvoje věž stát.“

Tmavý ruměnc na Halilově tváři tentokrát nezpůsobilo potěšení. Naprázdno otvíral a zavíral ústa, jak se snažil z pasti, kterou mu Radu s Mehmedem nastražili, najít cestu ven.

Ale bylo pozdě. Už na tu pevnost přede všemi kývl, nedal na jevo nic než podporu. Dokonce souhlasil, že ji zaplatí. Kdyby teď vycouval, musel by říci proč. A nemohl jen tak Mehmeda obvinít, že se chce zmocnit Konstantinopole. Neměl žádný spolehlivý důkaz, že má Mehmed v úmyslu zaútočit, a svoje vlastní kontakty s císařem Konstantinem musel udržet v tajnosti.

Halilovy možnosti se povážlivě tenčily a ztenčily se ještě víc, až se jeho spojenci na Konstantinově dvoře doslechnou, že věž zbudovaná na jejich území nese Halilovo jméno.

Tajemství činilo informace mocnějšími a podezřelejšími. Nejlepší způsob, jak udržet pevnost v bezpečí před Halilovými machinacemi, bylo zapojit ho úzce – a nezrušitelně – do její stavby. Byla to stejná metoda, jakou Radu aplikoval na dělostřelectvo. Inspiroval se Naziřiným a Fatiminým vztahem. Skrýt se všem na očích.

„Co je tu k smíchu?“ zamračila se Urbana. „Ničemu tady nerozumím. Proč se směješ?“

„Protože mě události dnešního večera potěšily.“

Povzddechla si a dloubla do kostí nešťastné drubeže na svém talíři. „Pořád nechápu, proč tu musím být. Nikdy jsme se sultánem ani nemluvili.“

„Jsi tady, aby všichni viděli, že jsi můj speciální projekt. Chci, aby celé město klevetilo, jaký jsem blázen, že si ve snaze udělat dojem na sultána najmu k výrobě toho největšího děla na světě ženu. Chci, aby si z nás obou tropili žerty.“

Zamračila se ještě víc. „Proč bys to dělal?“

„Aby tomu nikdo nevěnoval pozornost, dokud neuspějeme.“

Poprvé za ten večer se Urbana usmála. Odtrhla z kuřete stehýnko.

Radu do ní štouchl loktem. „Představ si, jak budou překvapení, až bude mít sultán to nejmodernější dělostřelectvo na světě, vybudované ženou a tím nejhezčím a nejzbytečnějším cizincem v říši.“ Vstal. „Pojď. Musím tě všem tady představit a říct jim, jak plánujeme sestrojít kanon tak veliký, že bychom s ním mohli vystřelit díru do dna Černého moře a vypustit ho dosucha.“

Urbana se ušklíbala, ale přikývla. „Tak mě ved.“

